

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akıl

Demokrasi — Siz söyleyiniz, hangisine benziyorum?..

**GELECEĞİ
İÇİN**

**SİZE
GÜVENİYOR**

**SİZ DE
AKBANK'a
GÜVENİN**

**1967
YILINDA**

**5 MİLYON
AKBANK**

Atmaya Devaam!

ATMAK fiili Türkçenin zengin sözcüklerindendir. Ve bu zenginlik vatandaşlarımız eliyle yoğunlaşır. Bağrıyanık biri elini kulağına koyup bir gazel attı mı, dağları taşları inlettir:

— Ah, amaaan, oooof... diye dünya âlemi birbirine katar.

Bir başkası çamur atmak yolunda şampiyondur. Açtı mı ağzını, ya da eline aldı mı kalemi, yedi sülâlenizi herifin dilinden kurtaramazsınız. Mübarek, en okkalı yalanları kılı kıpırdamadan piyasaya sürüverir.

Kimisi imza atmakta pervasızdır. Yüz bin, iki yüz bin, üç yüz bin liralık senede şıp diye basar imzayı... Borcun vâdesi gelince de attığı imzayı inkâr etmek için bir güzel yalan atar:

— Vallahi de billâhi de bu imza sahte!... der.

Çoğu vatandaşımızın da atacak başka şeyi olmadığı için tepesi atar... Muslukta su bulamaz, vatandaşın tepesi atar; havagazı ısıklık çalar, vatandaşın tepesi atar; devlet dairesine gidip:

— Bugün git yarın gel... diye karşılandı mı vatandaşın tepesi atar; fiyatlar haftadan haftaya arttı mı, vatandaşın tepesi atar... Böyle tepesi ata ata, bazı vatandaşların oynatıp Bakırköy'de göbek attığı çok görülmüştür.

Bir milletvekilimiz Meclis kürsüsünde:

«— Silâh erkeğin süsüdür» demişti.

Süsüne düşkün erkeklerimiz de tüfek atar, tabanca atar, hattâ Doğu'nun dağlarında makineli tüfek atan erkeklerimiz bile vardır. İlâ maşallah delikli demir icat olunduktan birbirimize kurşun atmakta o kadar ileri gittik ki, türküsünü bile çıkardık:

«At martini Debreli Hasan, dağlar inlesin!»

Ya gittiği yerde demir atan vatandaşlara ne dersiniz? Tam acele bir işiniz olduğu dakikada damlayıp saatlerce gevezelik eden, saçma sapan atıp tutan mü-nasebetsizleri hep tanırız.

Tekne atmak futbol sahalarımızın eğlenceli âdetleri arasındadır. Diz kemiğine tekneyi yapıştırdıktan sonra dönüp rakip oyuncudan:

— Affedersin kardeşim, diye ö-zür dileyen nice hinoğlu hin futbolcu, sahalarımızın gülleri gibi yeşil çimenleri süslerler.

Lâf atmak yüzünden çıkan cinayetleri her gün gazetelerde tafsilâtiyle okuyoruz. Adamın biri yolda doğru dürüst yürüyen kadına:

— Abla bağıma bas da geç! Ayağının turabı, bacağının çorabı, yediğinin şarabı, yemediğinin harâmı olayım... diye başlayıp yüz bulamayınca:

— Ne o hanım abla? Herkese şapır şupur bize yarabbi şükür ha! Bana bak cami avlusu güvercini! Herkesin serptiği darıyı galarsın da bize mi burun kıvrırsın! Biz bize eyvallah demiye-nin tüylerini yolar, nabzını sayar, günahına kayarız... diye üstelemeye başlar. Sonu ya karakolda, ya hastahane biten lâf atmalar, bizim bizleri ne kadar sevdiğimizi gösterir.

Göz atmak, el atmak, çimdik atmak, kazık atmak aynı yolda gelişen millî işlemlerdir.

İflâs topu atmaya gelince... Öyle ucuz ve sessiz tarafından olmamalı! Şöyle topu attınız mı atom bombası gibi patlamalı! Üç milyon, beş milyon, on milyon,

elli milyonla atmalısınız ki itibarınız daha yükselsin. Eskiden tüccarın biri iflâs etti mi itibarı düşer, sıfıra inerdi. Şimdi öyle mi ya? Tüccar iflâs ettikçe kredisi artıyor. Elli milyonla top attınız mı elli milyonu «iç ettiniz» demektir. Eh, o zaman banka müdüründen başlayarak herkes önünüzde iki düğmesini ilikleyip iki kat oluyor:

— Beyefendi bir arzularınız varsa, bendeniz için emir sayılır! diyerek topu atan size hürmet gösteriyor.

Kuyuya düşene ip atmak, üstünden geçtikten sonra köprü atmak, elini kolunu bağladıktan sonra düğüm atmak, zayıf tarafını bulduktan sonra taş atmak, şamar oğlanına şamar atmak, çilingir sofrasını kurduktan sonra iki tek atmak da gelişmiş âdetlerimiz arasındadır. Amma velâkin son zamanlarda Sayın Süleyman Demirel bütün bunların hepsini bastırıp üstüne çıktı. Anadolu kazan Başbakan kepçe... Temel üstüne temel atıyor; ha şurda, ha burda, ha kapının arkasında...

Jet Sağlık Bakanı Vedat Ali Özkan bile Süleyman Demirel'in jetliği yanında pır pır uçakları gibi kaldı.

Ne var ki Süleyman Demirel yalnız temel atmakla kalmıyor, temel attıkça nutuk da atıyor. Vatandaşlar ertesi gün gazetelerde okuyorlar, kimi seviniyor, kimi yeriniyor.

Bu arada Başbakanın, hızını alamayıp, daha ilâlesi ve projesi yapılmamış tesislerin de temelini attığını gazetelerde okuyoruz. Allah mübarek etsin, onun da mazzereti var:

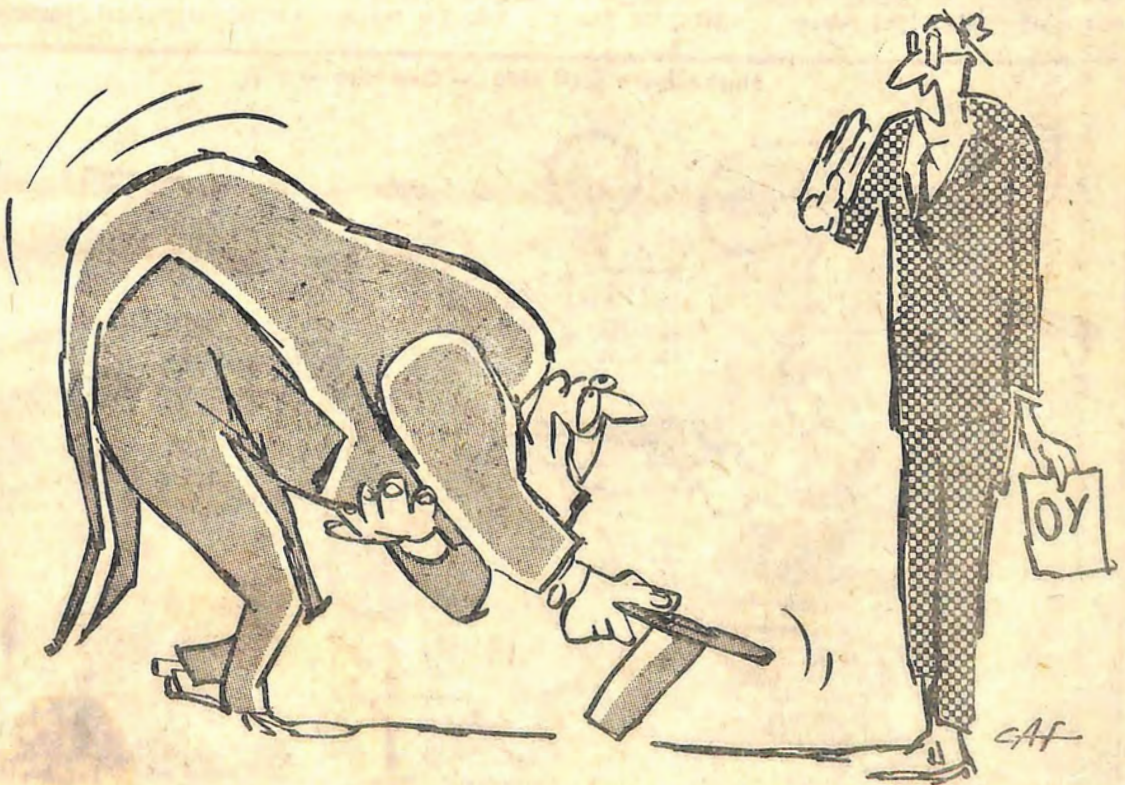
— Ben temeli atayım da ardından hepsi tamamlanır! derse Başbakan, kimin ne itirazı olabilir ki?

Mesele atmaktadır!... Bir kere temeli attınız mı ve ardından nutuk da attınız mı, iş tamam sayılır. Malûnı ya: Liderler önden gider, istim arkadan gelir. Bunun içindir ki, tüm parti liderlerine halisane tavsiyemiz:

— Atmaya devaam!...

AKBABA

Yağ satışları yasak edildi. — Gazeteler —

— Senin haberin yok galiba üstad!..

Şikâyetçiyim.

Adnan VELİ

BELEDİYE Sarayı'nın merdivenlerini ağır ağır çıktı. Birinci katta, sol koridorun başında, iskemlede oturan, yaşlıca odacıya doğru yürüdü:

— Lütfen bir dakika bakar mısınız bay odacı? dedi.

— Buyur bayan...

— İmar Müdürlüğü'nün «Durum Odası» ndaki mühendis Gürbüz hanım var ya? Onu şikâyet etmeye geldim. Hiç yerinde durmuyor. Bir gün işinin başına gelirse, üç gün gelmiyor. Geldiği günler de, iki saat ya çalışıyor, ya da çalışmıyor. İşte ben, onu şikâyet etmeye geldim. Lütfen bana Şikâyet Bürosu'nu gösterir misiniz?

— O hanım, sana ne yaptı bayan?

— Rica ederim. Ben size «Sen» diye mi hitap ediyorum?... Neden siz bana «Sen» diyorsunuz?...

— Canım, biz memlekette öyle alışmışız. Memur size ne yaptı ki, şikâyet edeceksin?

— Memur mu?... Daha ne yapsın? İmar durumu istemiştin. Bugün git, yarın gel, diye diye tam 18 gün geçti... Nihayet imar durumunu hazırlamış. Ama bu sefer de imza atmıyor. Dolma kalemindeki mürekkep bitmiş. İmzayı atamıyor.

— Eeee, sonra ne olmuş?

— Belediye Meclisi olağanüstü bir toplantı yapacaktı. O toplantıda İmar Müdürlüğünde çalışan personelin dolma kalemlerine mürekkep temini için, Dârülaceze bütçesinin sosyal yardım fonundan aktarma yapılacaktı. O aktarma gerçekleşip de, mürekkep ödeneği sağlanınca, Durum Odası'ndaki personelin dolma kalemlerinin tam verimli çalışması mümkün olacaktı. O zaman da bizim evrak imzalanacaktı. Ben, bu meseleyi şikâyet etmeye geldim.

Odacı biraz düşündü. Sonra:

— İyi ya, peşimden gel, dedi. Neriman hanımefendi bu işe bakıyor. Odacı önde, Selmin hanım arkada, koridorları geçtiler. Adam, Selmin hanımı bir odadan içeri soktu:

— Hanımefendi, dedi. Bu bayanın şikâyeti varmış, sana getirdim.

Kadın evrak defterini önüne almış, daktilonun yanlışlarını düzeltiyordu. Başını kaldırdı:

— Buyurun efendim, lütfen oturun, dedi.

— Teşekkür ederim. Şikâyetlerle siz meşgul oluyorsunuz galiba?...

— Ne gibi şikâyetlerle efendim?

— Hanımefendiciğim, ben bundan yirmi gün kadar önce İmar durumu almak için...

— Haaaa, anladım efendim. İmar durumu hakkında şikâyetle bulunacaksınız her halde...

— Evet...

— Affedin... Ben Durum Odası ile meşgul değilim. Durum Odasına ait şikâyetler, bizim üstümüzdeki katta oturan Refik beyefendiye yapılıyor. Lütfen ona başvurun...

— Bir merdiven daha mı çıkacağım?

— Size zahmet olacak ama, lütfen...

Selmin hanım, teşekkür edip ayrıldı. Bir kat için, asansörü beklemektense, merdivenleri ağır ağır çıkmayı tercih etti. Karşısına gelen hademeye Refik beyefendinin odasını sordu. Adam, Selmin hanımı koridorlarda epeyce yürüttükten sonra, bir odaya soktu. Refik beyefendi, Selmin hanımı tepeden tırnağa süzdükten sonra:

— Bir şikâyetiniz mi var? dedi.

— Evet beyfendi. Durum Odası'ndaki mühendis hanımı...

— Şikâyet mi edeceksiniz?

— Evet.

— Efendim, Durum Odası'na ait şikâyetlerle bendeniz meşgul oluyorum. Bendeniz Fen İşlerine ait şikâyetlerle uğraşıyorum. Eğer zahmet olmazsa, bunun üstündeki kata çıkın. Orada Abdurrahman beyefendi vardır. O, sizin üzüntünüze hemen bir çare bulur.

— Teşekkür ederim efendim.

Selmin hanım, onun yanından ayrıldıktan sonra, merdivenleri ağır ağır çıktı. Kalorifer demirine dayan-

mış, tesbih çeken odacıya yaklaşıp:

— Affedersiniz, dedi. Abdurrahman beyfendinin odası nerede?

— Buyur buyur... Ardından yörü azıcık...

Odacı önde, bir hayli gittikten sonra Selmin hanımı bir kapıdan içeri soktu. Abdurrahman beyfendi, odaya başkasının girdiğini görünce, elindeki, çekilmiş kahve paketini usulca, çekmecelerden birinin gözüne bırakıverdi. Başını kaldırdı:

— Buyurun bayan!... dedi.

— Beyfendi, sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Durum Odası'ndaki mühendis hanım...

— Haaaa, anladım efendim. Durum Odası hakkında şikâyetle bulunacaksınız, değil mi?

— Evet...

— Ben, temizlik işlerine ait şikâyetlerle meşgul oluyorum. Sizin şikâyetinize yukarıki kattaki Halûk bey bakacak... Kaabilse, bir merdiven çıkıp üst kattaki Halûk beyfendiye uğrasanız...

— Çıkayım efendim.

Selmin hanım, asansörü beklemektense, ağır ağır merdivenleri çıkmayı uygun buldu. Koridorda, arkadaşıyla el şakası yapan odaçıya sokuldu:

— Halûk beyfendinin odasını lütfen gösterir misiniz? dedi.

— Halûk beyfendi mi?... Peşimden yürü... Yerlere yavaş bas... Reis Muavini Faruk bey çok öfkeli bu gün...

Bir kapıyı açıp Selmin hanımı buyur etti. Halûk beyfendi, eline aldığı bir beşyüzlük banknotun imzasındaki (K) harfinin kuymuklu olup olmadığını inceliyordu.

— Buyurun bayan, dedi.

— Beyfendi, sizi rahatsız ediyorum. Küçük bir şikâyetim var da...

— Ne gibi şikâyet efendim?

— Durum Odası'ndaki mühendis hanım...

— Ah, çok özür dilerim efendim... Bendeniz sağlık işlerine mütedair şikâyetlerle meşgul oluyorum. Du-

rum Odası'yla, üstümüzdeki katta oturan Şaban bey meşgul oluyor. Eğer zahmet olmazsa, bir kat daha...

— Çıkayım efendim...

Selmin hanım, asansörü beklemektense, merdivenleri ağır ağır çıktı. Koridorda, sırtını duvara verip yere çökmüş, karikatür altı okuyan odacıya sokuldu:

— Bay odacı, bana lütfen Şaban beyfendinin odasını gösterir misiniz? dedi.

— Şaban beyfendinin sayın gayınvaldesi, pandisitten ameliyat oluyor da, Şaban beyfendi «Gaynanam işallah ameliyattan galkamaz» deyi cumma namazına dua etmiye getti. Yerine böğünlük Belkis hanımefendi bakıyor.

— O halde onun yanına beni götürün lütfen...

Odacı önde, Selmin hanım arkada, yürüdüler. Belkis hanımefendi, son gelen bir Fransız moda dergisinde, sonbahar tayyörlerini inceliyordu. Başını kaldırıp, Selmin hanımı, kirpiklerinin arasından süzdükten sonra:

— Buyurun efendim, bir arzunuz mu var? dedi.

— Bir şikâyetim var hanımefendiciğim... Durum Odası'ndaki mühendis hanım...

— Ah affedersiniz, sizin şikâyetiniz, Durum Odası'na ait olduğu için ben ilgilenemeyeceğim. Ben hukuk işlerine ait şikâyetlere bakıyorum. Sizin şikâyetinizi, bunun üstündeki katta oturan Recai beyfendiye...

Bu cevap, Selmin hanımı çileden çıkarmaya yetti. Mümkün olduğu kadar kendini tutmaya çalışarak:

— Bu ne biçim şey hanımefendi? dedi. Koskoca Belediyede derdimi anlatacak birini bulamıyacak mıyım Allah'ına? Ben size gelmeden önce, birinci katta Neriman hanımefendiye, ikinci katta Refik Beyfendiye, üçüncü katta Abdurrahman beyfendiye, dördüncü katta Halûk beyfendiye, beşinci katta Belkis hanımefendiye uğradım. Belkis hanımefendi de şimdi beni, altıncı kattaki Recai beyfendiye gönderiyor. Rica ederim, ben burada ne beyfendi arıyorum, ne de hanımefendi... Sadece derdimi anlatacak birini arıyorum.

Öteki, bu cevap karşısında müthiş öfkelenildi. Hışım gibi parlayarak avazı çıktığı kadar bağırdı:

— Ne demek istiyorsunuz bayan? Burası resmi daire... Sizin böyle gü-rültü etmeye, rezalet çıkarmaya ne hakkınız var?...

— Ben mi rezalet çıkardım hanfendi?

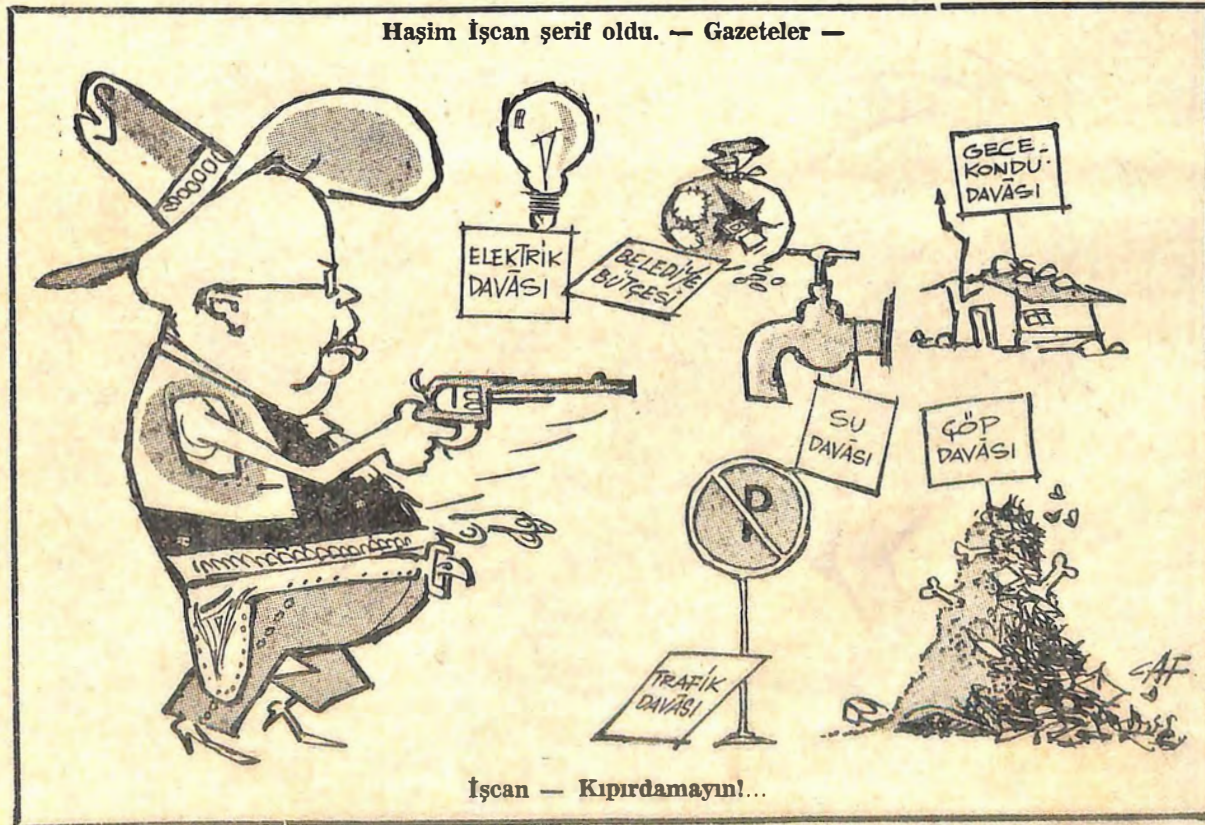
— Elbette siz... Burasını «Beyfendilerle hanımefendiler doldurmuş» demekle niye Belediye mensuplarını küçümsüyorsunuz? Niye bir takım imâlarda bulunuyorsunuz? Ama durun... Bu memlekette kanun var. Bu memleketteki demokratik idare sayesinde, kimse kimseyi küçük göremez. Yurttaşların itibarı kanun teminatı altına alınmıştır. Başkasını küçük görmeye yeltenenlerin beynine de, kanunun sillesi iner. Biz, yurttaşın şerefini korumak, onu her çeşit tecavüzden masun kılmak için, bunca yıldır mücadele edip duruyoruz. Bizim mücadelemizin karşısına bir duvar halinde diklenlerin haddini elbette bildiririz. Buna muktediriz bayan... Hele bir dakika durun bakalım...

Belkis hanımefendi telefona sarıldı. Numaraları çevirdi. Sonra hızlı hızlı konuşmaya başladı:

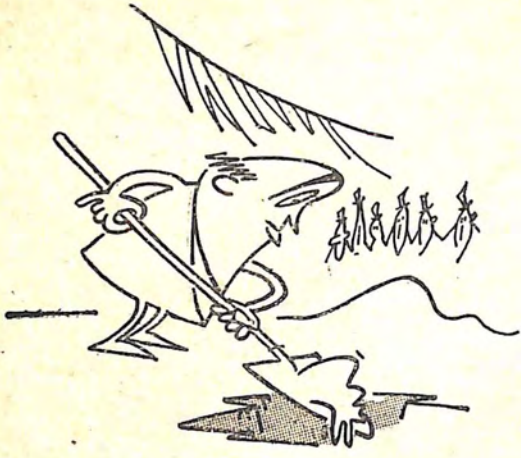
— Alooo... Neresi? Fatih Emniyet Amirliği mi?... Burası Belediye Hukuk İşleri Şikâyet Bürosu... Büro-muza, son derece şirret, yaygaracı bir kadın gelip rezalet çıkardı. Burada ne kadar beyfendi ile hanımefendi varsa, hepsini tahkir etti. Memleketteki huzuru gölgeleyen bu durum karşısında hemen harekete geçmenizi rica ederim. Çünkü kendisinden şikâyetçiyiz...

Adnan VELİ

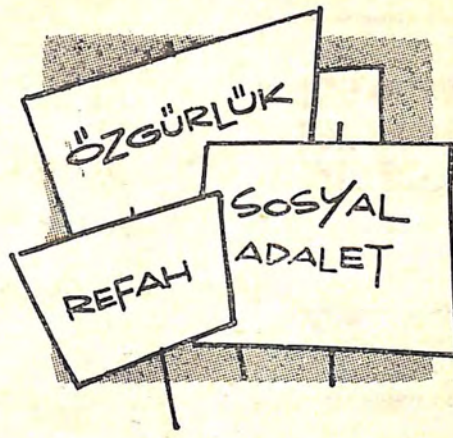
Haşım İşcan şerif oldu. — Gazeteler —

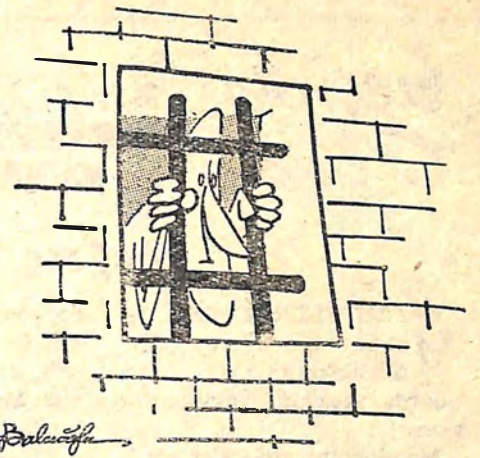
İşcan — Kıpırdamayın!...

Temel...

Hak...

Ve hürriyetler!

Kaçakçıdan Mektup

Dün, çat kapı: Postacı... Fırladı bizim Bacı:
— Bir taahhütlü Van'dan!

Kim göndermiş acaba?... Göz gezdirdim mektuba:
Dostluk değil yalandan,
Pek samimî, pek candan!

Diyor: Sayın pederim... Mahsus selâm ederim...
Sıhhattesin inşallah?

«Akbaba» yı okuduk... Evde, hep çoluk çocuk
Seni ararız siftah...
Neşelendik bu sabah!

Sen hep, masa başında, didinir bu yaşında;
Ne gezer, ne tozarsın!

Baba... Gel beni dinle: Böyle kendi elinle
Mezarımı kazarsın...
Kırk beş yıldır yazarsın!

Kaleminden var mı fayda? Ne kazanırsın ayda?
Dipsiz anbar, boş kile!

Hep akıntıya kürek... Buna dayanmaz yürek:
Seninki sonsuz çile,
Anlatsan, gelmez dile!

Yeter bu çaba, yeter... Olmadan daha beter,
Hemen kârlı bir iş seç!

Kitapları çöpe at... Boştur bu yerde san'at...
Şu yazarlıktan vazgeç,
Pişman olursun ergeç!

Orada ne durursun?... Cebini doldurursun
Kaçakçılık yaparsan!

Herkes altın topluyor... Sevincinden hopluyor...
Tez bu yola saparsan,
Okkalı olur parsan!

Güneye gel, güneye... Biliyor musun neye?
Suriye ense kökün!

Bir koyun beşyüz lira... Hudutta gırla para:
Sürü kaçırır her gün,
Yaparsın dernek, düğün!

Bunda şüphesiz olmasın... İlân ediyor basın:
«Çoğaldı kaçakçılık!»

Geçende Vekil bile, bu yolda geldi dile:
«Gümrük kalmadı artık.»
Öyleyse meydan açık!

Bu, meslek oldu demek... Fazla kazanç, az emek:
Sınırdan alış-veriş!

Neler taşır Araplar: Naylon kilot, çoraplar...
Yap Nizip, Kilis'te iş.
Sonra... Gidiş, o gidiş!...

Ama bunun iyisi — madem tuttun Kilis'i —
Hep koyun apar, koyun!

Kasandan para taşar... Milyoner gibi yaşar
Yedi sülâlen, soyun:
Yiyin güzelce, doyun!

Diyeceksin ki bana: «Faydalı ol cihana,
Çek haramdan elini!»

Peki... Sen helâl yersin... Kadere baş eğersin...
Görüyoruz halini:
Felek bükmüş belini!

Burada oturanlar, yaptı da çok talanlar,
Sarsılmadı yerinden!

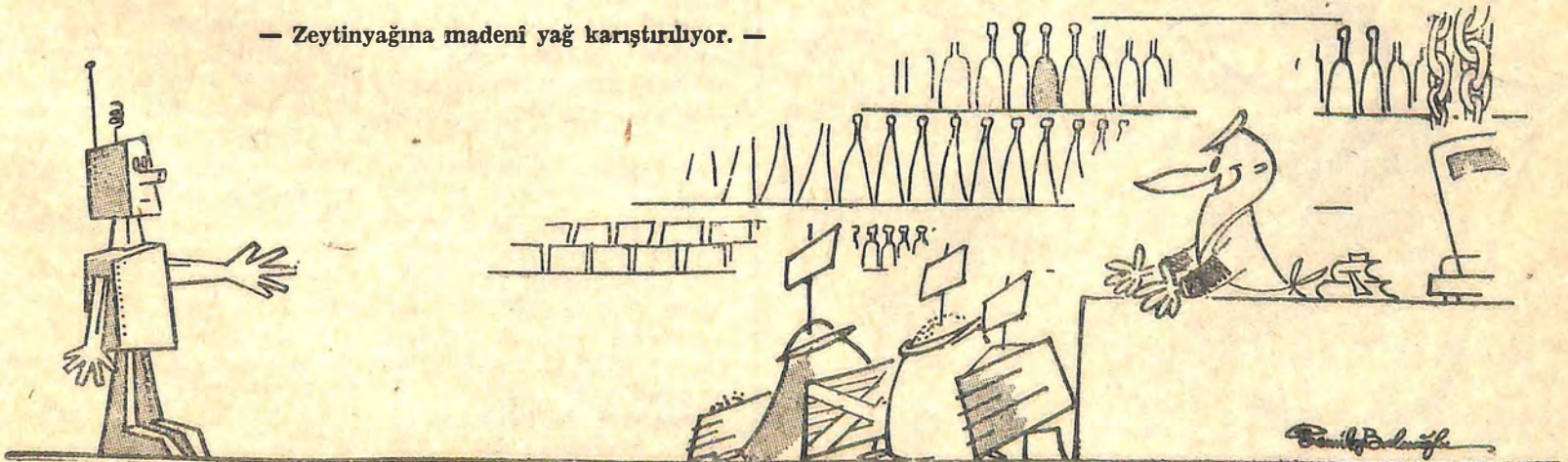
Bu uyarma elverir!... Mektubuma son verir,
Saygılarla derinden,
Öperiz ellerinden!

NECDET

RÜŞTÜ

EFE

— Zeytinyağına madenî yağ karıştırılıyor. —

— Biraz zeytinyağı lütfen!...

Mağara

GAZETELERİMİZDE resimli röportajlar çıktı: Memleketimizde, mağaralarda yaşayan vatandaşlar varmış...

Memleketimizin neresinde mi?... Doğusunda, batısında, güneyinde, kuzeyinde... Hattâ İstanbul'da: Asma köprüler diyarı, operalar beldesi, metrolar şehri şehiri İstanbul'da bile!

Bunda şaşacak ne var kuzum?... Bu gazetelerin yazarları, acaba ömürlerinde bir kere olsun Yedikule surlarına doğru uzanmadılar mı?... Toprak çukurları, teneke barakaları görmediler mi?... Yoksa oralarda kaynaşan çirliçiplak çocukları ecinli tayfası mı sayıyorlardı?...

Haydi bunlar bir yana... Vilâlar bölgesi Göztepe'leri, Süadiye'leri geçtikten sonra başlayan Anadolu nedir?... Siz, o tek gözlü kerpiç kovuklara köy evi mi diyorsunuz? İlk çağın hangi insanı yeniden dünyaya gelse bunları yadırgar?

Dikkat ediyorum, bu mağara insanları, politikanın dilin-

de, geçer akçe bir propaganda konusu da oldu. Muhalefet basını, acı bir hayretle haykırıyor: Mağaralarda yaşayan vatandaşlar var!...

İnsan, okuyucularından utanmasa, kaleminin terbiyesini tutamıyacak: A sâbık devletlilerim, bu vatandaşlar sizin devrinizde köşklere, yalılarda, banyolu, kaloriferli apartmanlarda oturuyorlar da, 14 Mayıs iktidarı hepsini mesut yuvalarından mağaralara atıp yerlerine birer birer kendi partizanlarını mı yerleştirdi?

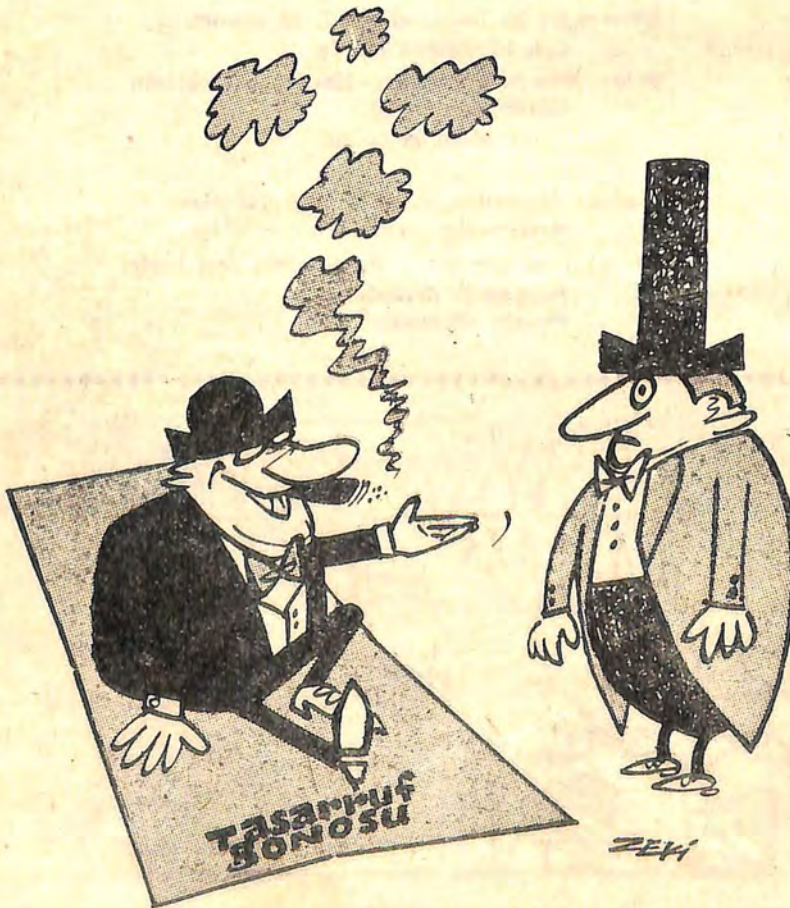
Eğer, Türkiye Cumhuriyeti topraklarında, hâlâ, hâlâ, hâlâ toprak altında köstebek hayatı süren insanlar varsa, utanmak, üç buçuk yılın iktidarından biraz daha eskiye düşer.

Siz, Türkiye'de henüz mağara devri yaşayan insanlar var mı, yok mu, onu bir tarafa bırakınız. Asıl hazin olan, biz, politikada hâlâ mağara devri ni yaşıyoruz!

Yusuf Ziya ORTAÇ

15 Ekim 1953

Tasarruf bonolarını iki yıl içinde yenileriyle değiştirmeyenler hakkını kaybedecek. — Gazeteler —

— Şunun üstüne ne güzel oturmuşum... Gel rahatımı bozma!...

Memurlar güç durumda. — Gazeteler —

Millet... vekili

ADI ne olursa olsun, mebus, saylav, hepsi milletin vekilidir. Yalnız bir farkla: Düne kadar «Birimiz hepimiz» içindi ve «Hepimiz birimiz» içindik.

Eh, seçimlerde de, birer birer hepimizin oy'unu almak tansa, hepimiz adına birimizin oy'unu alıyorduk ve milli irade, milli şef iradesiyle, kavgasız, zahmetsiz, kolayca yerine getiriliyordu.

Şimdi, 1946'dan değilse de, 1950'den beri işler çooook değişmiştir. Artık, şu kel dağın yamacında, avuç içi kadar toprağı işleyen yırtık çarıklı, yoksul köylü bile yirmi iki milyon milli şeften biri!

Fabrikadaki işçi, tarladaki rençber, yayladaki çoban, sokaktaki adam, mebusunun yakasına alacaklı zoriyle yapıyor:

— Vekilim değil misin?... Yap!

Dört yıl, ömrünüz oldukça, mektup gelecek: Yap!... Telgraf gelecek: Yap!... Kendi gelecek: Yap!...

Köye mektep mi?... Hayır. Oğluna mektep!... Ağa sana oy verdi, yap!...

Kasabaya hastahane mi?... Hayır, hastasına yatak!... Ağa sana oy verdi, yap!...

Bucağa çimento mu?... Ha-

yır, kendi yapısına bir kaç torba!... Ağa sana oy verdi, yap!

1950'den beri, milletvekilleri, milletin değil, teker teker, millet bütünü yapan fertlerin vekilleridir.

— Bizim köye gelmedin!... Bizim eve uğramadın!... Bizim kahvede oturmadın!...

Hayır, bitmedi: «Bizim dayı oğluna bir iş bulmadın» bile seçim pazarlığında var!...

Bir nahiye gideceksin ki, dokuz saatlik yolsuz yolda, kâh cip seni götürececek, kâh sen cibi götüreceksin... Miden ülserli, damarın sertleşmiş, tansiyonun yüksek bile olsa, akşam, hazırlanan ziyafet sofrasında, şerefe kadeh kaldırma vazifendir!

Ertesi gün, seçim meydanında seni bekleyecekler. Muhafifsen kolay: «Hani vaatler?» diye başla... Ya muvafıksan?... Yine mi mâzi?... Hayır, biraz hal ve biraz istikbal!...

Sayın aday, yarin, miting meydanında konuşurken, sakın dinleyenlerin yüzlerine dikkatli bakma: «Evet, evet» diye sallanan başların çoğunda: «Hayır, hayır» diye kalkan kaşlar görürsün!

Unutma ki, C.H.P. bir alkış şakırtısı içinde yıkıldı!

Yusuf Ziya ORTAÇ

18 Mart 1954

Başbakan Süleyman Demirel

Arada bir İnönü'nün kendimce portresini çizmeğe uğraşırım ve ferahlarım, kaçınılmaz bir görevi yerine getirmişcesine. Şimcik ara sıra, iktidarın «oynatığı» çizgilerle Süleyman Demirel'i çizdim geliyor, hem bir nevi deşarj yapmak, hem hangi uğrağa vardığımızı kendi kendime açıklamak için!...

«Mucize adam» olmadığı için, herkeste ona karşı direniş başladı... Bu ülkenin birdenbire gülistanlaşmasını Akbaba'm, bekliyoruz nedense tek adamdan, ölüm hastasının ani şifa beklemesi gibi tek ilâhtan... Belki daha fazlasını bekliyoruz. Bütün vatandaş görevlerimizi tersine yapmağa devam etmek istiyoruz ve dertlerimiz kesilsin istiyoruz, mucize adam tarafından, bir açılış töreninde kordelenin kesildiği gibi...

BU ORTAMIN ADAMIDIR

Onu, A.P.'nin bir kokteylinde tanıdım... (Zaten ikinci kokteylde çağırmadılar!) Büyük Kongreden hemen-cik sonraydı. Yeni baş tacı edilmişti. Baş henüz sallanıyordu. Taç da beraber... Bilgi'ci aşıp, genel başkan seçilmişti. Çok gönül alıcıydı. Öyle olur insan o devrede!... Kulağının dibinde «mükemmel adam, mükemmel adam» diye sesler yükselmeğe başlamıştı: «Susun bre sesler, herkescağızı şaşırtıyorsunuz» diyen çıkmadı!...

Vaşington Lokantasının, çıplak kokteyl salonundaydık. Kürdanlarla şişlenmiş, yağlıca toparlacık köfteler, bol hardal refakatinde sosis parçacıkları dolaştırılıyordu ortalarında. Suyu bol, parmacık parmacık içkilerle. Sonram, su «kısıldı» da, içkinin özü fazlalaştı... Devrim böyle olur, hep böyle olmuştur çünkü!... Heeep!...

Bilgi'le yanyanaydılar. Bir centilmen savaşımdan çıkmışlardı ve ele güne karşı kucaklaşıyorlardı centilmen: İnsan ömrünün yarısını tiyatroculukla geçirir, siz de, ben de, o da!...

Baktım baktım, yeni genel başkana o gün ve düşündüm:

Eski zamanlarda, nice davul davul bayram, nice zurna zurna düğünü yapılmasına, Su İşleri Genel Müdürlükten, nice barajın temelinin atılmasına rağmen «bol keseden», bu adam hiçbir fotoğrafta poz vermedi, «âbilerin yanında»... Öne geçmenin arkadan vurulmak demek olduğunu biliyordu o genç yaşında ve «âbilerin» psikolojisini!...

O devirde, tevazuu, öylesine büyücekti ki, şiire meraklı olduğunu ve şiir seansları düzenlediğini ara sıra Genel Müdürlükte kimsecikler bilmiyordu...

Kişiliğini gizleme gücü büyüktü demek!...

O gün o kadarcık hüküm verebilirdim... Koca bir kitle tarafından seçilmişti. Bu ortama en çok «cevap veren» oydu herhalde, kocca partisinin içinde!...

BİR BASIN TOPLANTISI

İlk basın toplantısında, ikinci defa onu yakından gördüm. Hep «baş başa güreşiyordun», bizim yazarlar gibi. O sırada ona, yengeçlerin son yüz yılda kabuklarında husule gelen değişiklik hakkında soru sorsam, gene cevaplandırırdu muhakkak... Hiç bir spzialiste lüzum görmemişti yamacında... Gürbüzdü görünürde. Sempatikti. Gürbüz bir mizahı da vardı. Soruları geçitiriyordu başarıyla. Karşındakilerin amacı ona tongaya düşürmekti sadece... Aydınlanmak falan değil. Kendi yaşlarında birinin Başbakan olmasına zıtlanıyordu şuur altları!... E, biz bu kadarız!...

Taktiğine bakıyordum. Soru kendisine yabancıysa, «pozitiffff» bilgilerle karşındakini tıkiyordu. Kırk rakamı arka arkaya sıralıyordu nefessiz... Gazeteleri de, enine boyuna okuduğu belliydi. Hafızası yerindeydi. Manşetler bile ezberindeydi. İki «otükence» hanım yazarı kolaylıkla oturtabildi bu yüzden!...

Yanında, ipince, yapıyarah bir Bilgehan vardı. Arkasında, «vecdlenen» bir sessiz kurmay heyeti!...

«Özü hakkında ne düşündün, sen onu söyle» diyeceksin Akbaba'm... Söyliyeğin: Destan devrinden atom devrine sıçrarcasına, bir sıçrayış yapmıştı: İslâmköy'den Ankara'ya, Genel Müdürlükten Başbakanlığa hiçbir tarafı kırılıp dökülmeden... Ülke, kendisine İsmet Paşa'dan aktarılmıştı. Problemler karşısına Hak-kârî'nin dağları gibi dikilecekti. Galiba problemlerden ürken sadece benim. Benim deham yok da, ondan bunca ürküyorum zâhir!...

Üzüldüm, o gençten adam için içimden. Üzerinde hâlâ toprak kokusu vardı. Zekiye. Kurnazdı, Kapma gücü vardı. Öğrenme gücü de... Te-

peye varmak için, yeter miydi bunlar, bilemem!... İçtenliği de vardı... Formasyonuna gelince... Bunca övünen, bunca dövünen, bunca kahramanlananlar kadardı formasyonu, farklı olmasını isterdim!...

İngilizlerin deyimiyle «Ağzında gümüş kaşıkla doğmuştu» (Şanslı demektir, valla billâ başka şey demek değil, korkumdan açıklıyorum, yanlış yorumlanmasın diye!...)

Bazı tecrübeleri de vardı, acı... A.P. sallandığında çok yalnız kalmıştı bir süre. İnsan vefasızlığını tatmıştı. Belki onun için, «etraf» seçmede, titiz davranır diye düşünmüş-tüm!...

ÜÇÜNCÜ KARŞILAŞIŞIM

Güçlü devrindeydi. Gözünden mizah, güneş çekilir gibi çekiliyordu. Gene rakkamlar sıralıyordu. Gene «bu çok uzun bir mesele» gibi formüllerle soru geçitiriyordu... Birden kulaklarım dikildi dimdik:

«Ben kurumuş bir buğday başağının gölgesinden gelen adamım... O gölgenin komşuma zarar vermemesini düşünmeğe mecbur olarak büyüdüm...»

Yüzüne baktım: İslâmköy'den bir hava esmişti yüzünde... O sun'î Buda heykelleşmesi yoktu artık. Bu cümleyi birinci kullanışı mı, kırkinci kullanışı mı diye düşündüm... Birinci de olsa, kırkinci da olsa, içime fena halde işlemişti... Gözümde bütün Türkiye canlanıyordu, kurumuş buğday başaklarının cızlaşmış gölgeleriyle... Tarlalarda çalışanların sırtlarındaki eğiklik ve alınlarındaki emek damlalarıyla... Kafamda frenkçeye çevirdim: «Je viens de l'ombre frêle, d'un épi de blé jauni»... İyiymi bre!...

Bi yol daha baktım yüzüne. Çocukluğuna dönmüştü. Yüzünden bütün politik boğuşmalarının izi silinmişti... ve ifadeleri...

«Ben kurumuş bir buğday başağının gölgesinden geliyorum»... İki cümle, bir cinsten iki cümle daha kullansaydı, ellerimde, yalnız onunla değil, hiç kimseyle çarpışacak silâh kalmıyacaktı: İyi ki, o iki cümle gelmedi, arkadan!

Gene Akbaba'm soracakсын:

«Aradığını buldun mu onda?...»

Daha öncekilerde bir şey aramam ki... Sen aradın mı?...

Muhakkak ki, daha yatkın bir ortamda, «kurumuş buğday başağının gölgesinden», Başbakanlığa erişen adam, o başağı unutmazdı, ne kurumuşluğunu, ne gölgesini!...

Bugün... Unutur... «Etrafın» gölgesi, başağın gölgesini perdeler çünkü!...

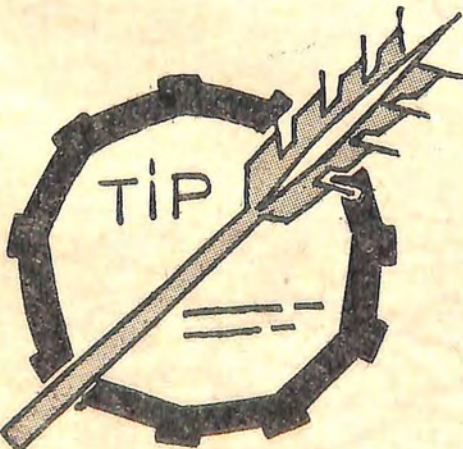
Nimet ARZIK

«İpin ucunu elden kaçırmıyacağız.»

S. Demirel

— T.İ.P. bünyesinde temizlik başlıyor. —

1.

Yazısız

2.

Yazısız

— İçimize karışan bazı unsurlar... Hayır, olmadı. Bu cümleyi kendi de beğenmedi. «Bazı unsurlar» deyimi, yanlış anlamlara yol açabiliirdi. «Unsurun» iyisi de, kötüsü de olabiliirdi. Konuşmanın bu noktasında kaşlarını çatıp, sesini de oldukça yükseltmeliydi:

— İçimize karışan kökü dışarda bazı zararlı unsurlar...

Hah, bu «zararlı» sözcüğünü iyi bulmuştu. İşin içinde hem zararlı, hem de kökü dışarda bir unsur oldu muydu, temsil ettiği meslek erbabı tereyağından kıl çeker gibi sorumluluktan kurtuluverirdi! Onun için ne yapıp yapmalı, bu iki sözcüğü unutmamaya bakmalıydı.

Yeni bir hevesle aynanın karşısına geçti... Hareketlerini, konuşmalarına ekleyerek bir prova daha yaptı: — İçimize karışan kökü dışarda bazı zararlı unsurlar...

Telâsla yataktan fırlayan karısı: — Ayol sabah sabah gene içine ne karıştı? diye sordu.

— Sen kendi işine bak! diye çıkıştı adam. Bari çalışırken rahat bırakın insanı.

Kadın çıktı. Kapının aralığından korkuyla babalarını gözetleyen çocuklar:

— Babama n'oldu acaba? diye kadının çevresini sardılar. Neyin içine babamız karışmış?

— Bilmiyorum, dedi kadın. Allah sonumuzu hayıra çıkarsın. Yattığı-mızdan beri, «İçim karışıyor, içime karıştı» gibi bir şeyler söyleyip duruyor.

Adam, el kol hareketleriyle bir iki kere daha cümleyi tekrarladıktan sonra, çalışmasına ara verdi. Olmuyordu. Konuşmak, meğer çok güç bir sanatmış. En iyisi, söyleyeceklerinin tamamını bir kâğıda yazmalı, sonra ezberleyene kadar aynanın karşısına tekrarlamalıydı. Zira konu önemli... Açıklamasını dinleyecek kişiler, konudan daha önemliydi.

Bir kâğıt kalem istedi, büyük oğlan fırlayıp getirdi. «İçimize karışan kökü dışarda bazı zararlı unsurların, dış piyasaya ihraç ettiğimiz yağlara da sızıp karışması ile, memleketimizin sarsılan ticari itibarının üzüntüsünü, tâ ruhumuzda duymaktayız!»

Böyle başlamalıydı konuşmaya... Başlamalıydı ya, kalem yazmıyordu ki not alsın! Bir iki uğraştı, yazmıyordu işte!

— Hay kör şeytan, diye bağırdı. Aksleşmenin zamanı mı?

Büyük kızı:

— O kalem yazmaz baba, dedi. Meşhur bir marka diye dünyanın parasını verip aldık, meğer taklidiymiş!

Karısı bir tükenmez kalem uzattı, o da yazmıyordu. Büyük oğlu:

— Boşuna uğraşma baba, dedi, bunlara da hile karıştı!

Adam, düşündüklerini unutmamak için kendi kendine tekrarlayarak, bir kurşun kalem buldu. Evet, sonra nasıl devam etmeliydi?

«Sayın halkımızın hislerine tercüman olan siz güzide basın mensuplarına, bilhassa şu noktayı açıklamak isterim. Aramızdan böylesine çirkin bir yola sapacak meslek erbabının çıkacağını sanmıyorum. Suç, ne müstahsilin, ne komisyoncu firmanın, ne de ihracatçı firmanın. Başında da söylediğimiz gibi içimize karışan kökü dışarda bazı zararlı unsurların, memleket ihracatını baltalamak için giriştikleri, plânlı bir hareketten ibarettir. Zira, Türk hile yapmaz!»

Bu son cümleye, çoluk çocuk bütün ev halkı bayıldı. Bu sözü söyledin mi söyledin, biri çıkıp da aksini iddia etsindi bakalım! Maazallah adamı linç ederlerdi!

Tamam, bu mesele kapanmış sayılırdı. İsterse, «Türk hile yapmaz» sözünü biraz yumuşatır, «Vatanını seven bir Türk vatandaşının, millet zararına bir davranışta bulunabileceği düşünülemez!» diye değiştirebilirdi.

Tıraş takımını hazırladı. «Türk hile yapmaz» veya öbürü... İkisi de aynı değerde sözlerdi.

Makineyi suratına götürürken, oğlu:

— Aman baba dikkatli ol, dedi. O güzelim jiletlerin de sahtesi çıkmış. Bak, suratım ne hale geldi!

Adamın cevap verecek, kimseyi dinliyecek durumu yoktu. Bilhassa son cümleyi şekilden şekile sokarak, tekrarlayıp duruyordu: «Türk, hile yapmaz!»

Üç jiletle bir traş olup, kahvaltıya oturdu. Karısı:

— Çayların kalitesi de iyice bozuldu, dedi. Ekstra Harman diyorlar, kök çıkıyor, Filiz diyorlar, toz çıkıyor... Şuna bak allasen, çaya benzer tarafı var mı?

Adam bakmadı bile... Çayı incelemesi değil, kendilerini müşkül durumda bırakan yağ meselesini halletmek için, yapacağı konuşmayı cümle cümle ezberlemesi gerekiyordu.

— Suç, ne müstahsilin, ne komisyoncu firmanın, ne de ihracatçı firmanın! diye söylene söylene bitirdi kahvaltısını.

Bir sigara istedi.

— Hay Allah, dedi karısı. Şu sigaralar da iyiden iyiye bozuldu. Sağlamını bulmak mesele oldu! A-a, Yeni Harman'dan, Gelincik de çıkar mıymış ayol?

Boş durmaya gelmezdi. Kaldığı yerden yapacağı konuşmaya devam etti:

— Başında da söylediğimiz gibi, içimize karışan kökü dışarda bazı zararlı unsurların...

Anasının bulduğu sağlam sigarayı yakmaya çaışan oğlan:

— Yahu kibrite de hile karıştırılır mı be? dedi. Yarısının başı yok!

Babası oralı değildi. Kendi işine devam ediyordu:

— Memleket ihracatını baltalamak için giriştikleri, plânlı bir hareketten ibarettir! Zira, Türk hile yapmaz!

İki çocuktan, iki çığlık birden yükseldi. Oğlan:

— A-a, kibriti yaktım! diye sevinçten bağııyordu, kız:

— Tüh, Allah kahretsin, ütü istemez dedikleri pantolona bakın, boruya benzemiş! diye ağlıyordu.

Evet, Türk hile yapmazdı. Hiçbir Türk, hile ile kazanılacak parayı cebine atmazdı.

Kalktı yerinden. Gecikiyordu:

— Giyeceklerimi verin, dedi.

Kız, soba borusuna benzeyen pantolonu uzattı. Karısı, «Sıcak suda yıkanmaz, ütü istemez» diye satılan, fakat yıkandıktan sonra kırı kırış olan gömleği uzattı kocasına.

Giyeceklerinin görünüşüne bakmadı adam. Çok beğendiği, «Türk hile yapmaz, hile ile kazanılacak parayı cebine atmaz» cümlesini ezberleye ezberleye giyindi.

Pabuçlarını giyerken, karısı:

— Aman sulara basma, dedi. Es-nafta vicdan, merhamet kalmamış. Dikişli diye sattıkları ayakkabıların altları, meğer yapıştırma değil miymiş?

Kızı:

— Aman babacığım, yağmur yağarsa boyunbağınızı çıkartınız, diye tembih etti. Kırışmaz buruşmaz lt-hal malı diye sattıkları, sahte etiketli boya bile tutmayan âdi şeylermiş. Arkadaşının babasının güzelim gömleği bir giyişte rezil olmuş!

Büyük oğlu:

— Sizden bir ricam var babacığım, dedi. Gelirken bana bir diş fırçası alır mısınız? Yalnız dikkat edin, X markanın taklitleri de çıkmış!

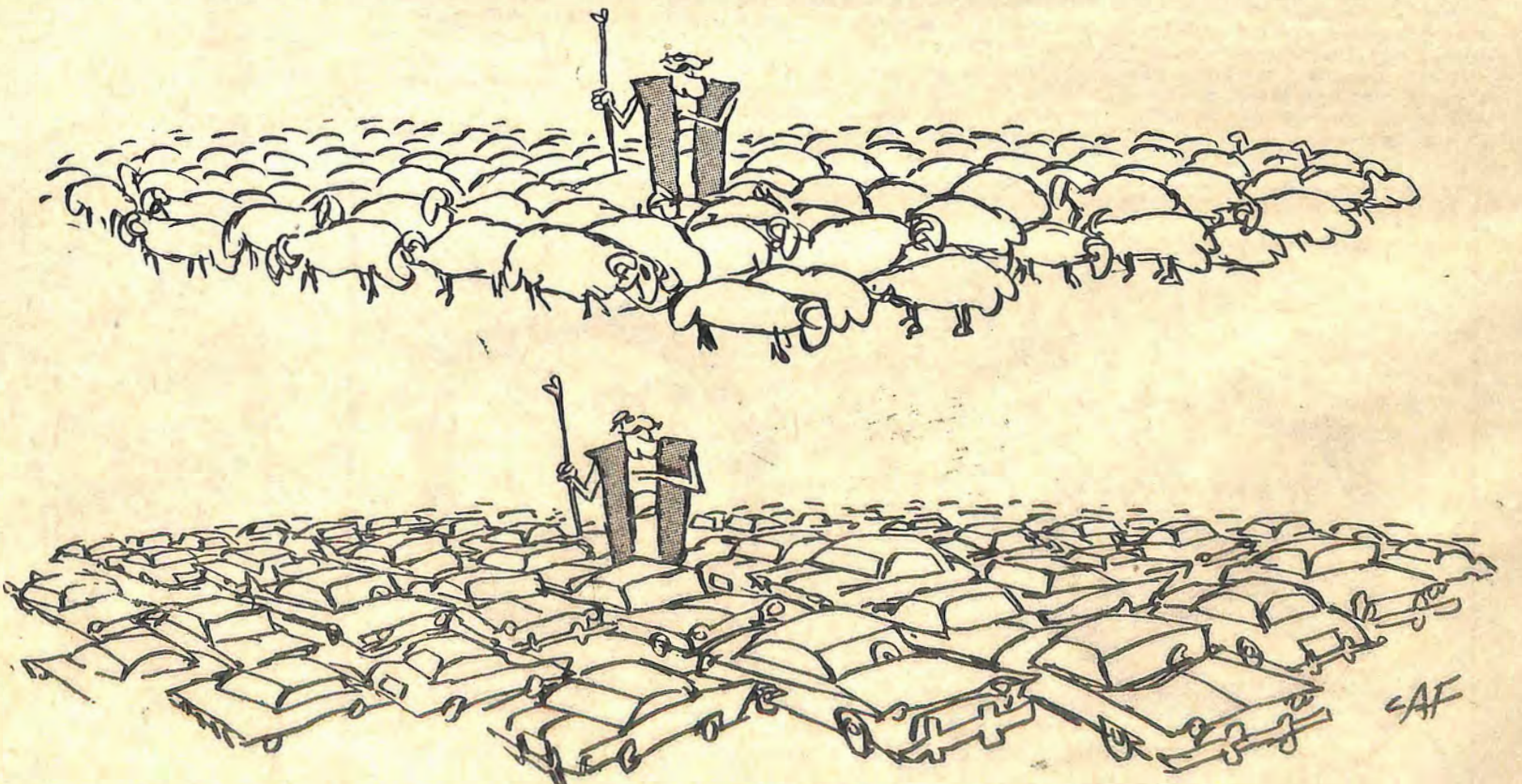
Adam:

— Türk hile yapmaz! Hile ile kazanılacak parayı cebine atmaz! diye diye kapıdan çıktı.

Köşeyi dönerken karısı seslendi arkasından:

— Aman alış veriş yaparken alıp verdiğin paralara dikkat et olmaz mı? İki buçukluklardan tut, beşylüz liraya kadar her çeşit paranın sahtesi çıkmış!

Vedat SAYGEL

Köyden indim şehire!...

Pazartesi

Gölge kalkınması

Pendik koyuna yapılması düşünülen tersanenin tartışması devam ediyor. Kimine göre deniz ticaret filomuzla, savaş filomuzun yeterli duruma gelmesi için, Pendik koyuna en kısa zamanda tersane kurulmalıdır. Kimine göre de, turistik bir yer olan Pendik'e, baca dumanı sokulmamalıdır.

Kendini tutamayan Pendik Belediye Başkanı da katılmış bu tartışmaya: «Tersane yapılırsa Pendik, Kasımpaşa gibi bir sanayi bölgesi olur, bu güzelim yerleri gürültü patırtı doldurur» demiş sayın başkan.

Aman öyleyse hemen vazgeçilin bu işten. Varsın tersanemiz de olmayıversin. Zira memleket kalkınması için Kasımpaşa gibi sanayi bölgelerine değil, sıcağından bunalanlarımız için denize, kuma ve kabine gölgelerine ihtiyacımız var!

Salı

Milli atıcılarımız

İkibin lira karşılığında bir genci vuran, daha önce de para için dört kişiyi öldürdüğünü açıklayan kiralık kaatil, kendini şöyle tanıtıyor: «Ben, on liraya kurşun sıkarım!»

Ne yapalım, mal ve can emniyeti olan mämur ve müreffeh Türkiye'mizin değişmez geleneklerinden biridir bu. Bazısı ismarlanan adamı öldürmek için on liraya kurşun sıkar, bazısı da evine ekmek götürmek için meteliğe kurşun atar!

Çarşamba

Şimdi anlaşıldı

Ecevit'in toprak reformu teklifine, «Bu, bizim anlayışımıza göre bir hayâldir, olamaz!» diye cevap veren İmar ve İskân Bakanının sözlerini okurken, Başbakanın Konya'da yaptığı konuşma aklımıza geldi: «Milletler, bilyük ümitlerin bir araya getirdiği topluluklardır. Hayâli olmayan millet yaşayamaz!»

Sayın Başbakanla, sayın Bakanın hazırladıkları konuşma metinleri, yanlışlıkla birbirine karıştı zaar. Yoksa konuşmalar arasında böylesine bir uyumsuzluk meydana çıkar mıydı? «Hayalle yaşayan milletler gayeye ulaşamaz!» diye doğrusunu söyleyip işin içinden sıyrılacaklar, sıyrılacaklar ama, galiba ya dilleri dönmiyor, ya hesaplarına gelmiyor, birazını biri, birazını diğeri söyleyen hükümet yetkililerimiz, durumu idare ediyor!

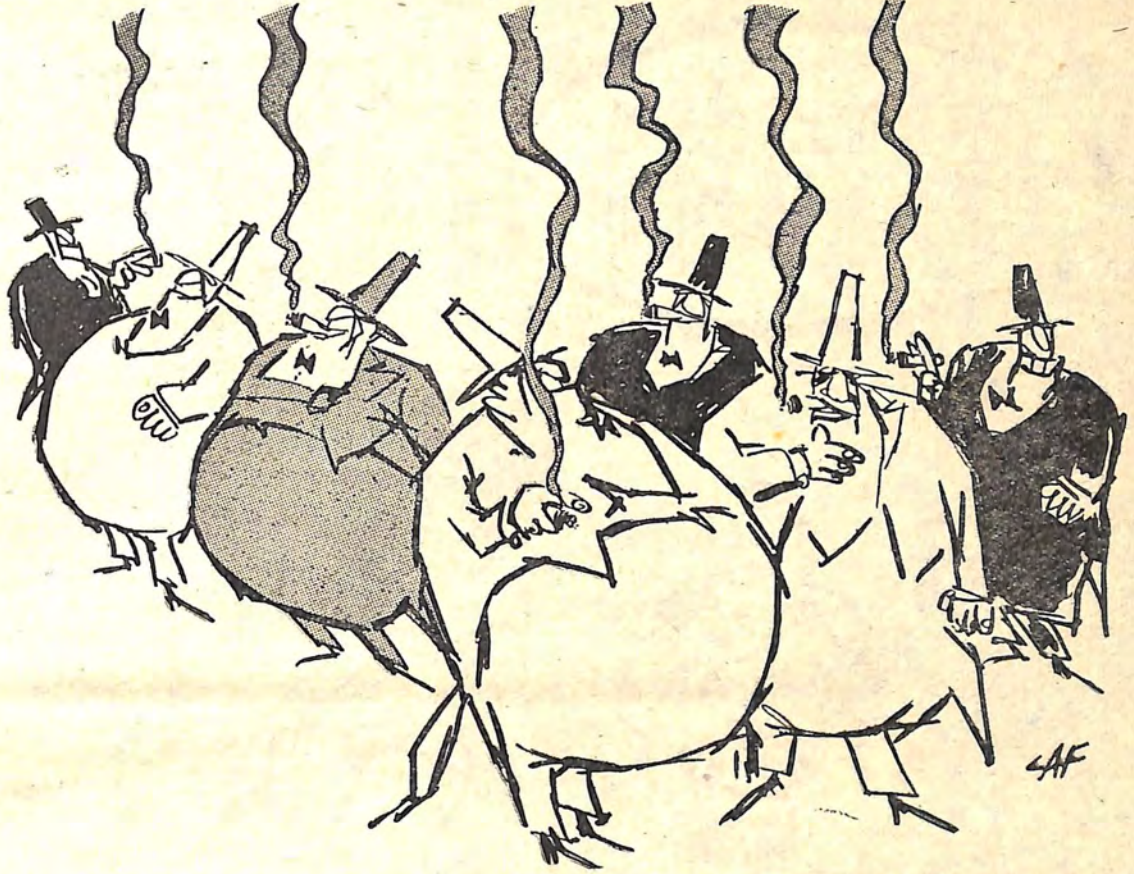
Perşembe

Hey gidi dünya...

İstifa etmek bir politikacıdan beklenir, dolgun maaş alan bir genel müdürden beklenir, koltuğunu garantileyen bir devlet adamından beklenir de, bütün genç kızların rüyası olan bir Kraliçelikten beklenmezdi doğrusu!

Habere bakınız: «Dünya Güzel, Kraliçelikten istifa ettil!»

Hey gidi kendi kraliçesini bile kendinden bıktıran dünya, hey!...

Ağır sanayi!

Cuma

Sıra işi

Doğu illerinde bir inceleme gezisine çıkan Sağlık Bakanı Özkan açıkladı: «Bir hükümet tabibine 90, Sağlık Müdürlerine ise 120 ayrı görev veriliyor!»

Eh, bu vatandaşın sağlık durumundan da belli.

Konuşmasına Van'da şöyle devam ediyor Özkan: «Bazı hastanelerimiz, ahıra benziyor!»

Bu da herkesçe bilinen bir gerçektir.

Bizi asıl şaşırtan nedir biliyor musunuz? Gerçekleri gizleyen, «Koltuğumdan inmem» diyenlerin aksine, koltuğa önem vermeyen, yorulmak bilmeyen, gözünü budaktan, sözünü kulaktan esirgemeyen böylesine samimi bir Bakanı da, galiba Türkiye ilk defa görüyoruz!

Cumartesi

Bölükbaşı da olmasa...

Biz bıraksak, bu sefer de olaylar bırakmıyor Bölükbaşı'nın yakasını. İşte birkaç haber başlığı daha:

«Bölükbaşı konuşurken, talebeler arasında kavga çıktı!»

«Her gün bir kaç yerde nutuk çeken Bölükbaşı, 10 kilo verdi.»

«Bölükbaşı'nın konuşmasını, talebe cemiyeti önledi.»

«Bölükbaşı radyoda konuşurken mikrofönler bozuldu.»

«Bölükbaşı, radyonun taraf tuttuğunu söyledi.»

Biliyorsunuz bütün bunlar Ankara'da değil, Alanya'da oluyor. Üstad adını nereye atsa nutuk çekecek insanı, kavga edecek tarafları, hele hele çatacak bir radyoyu nasıl da buluyor?

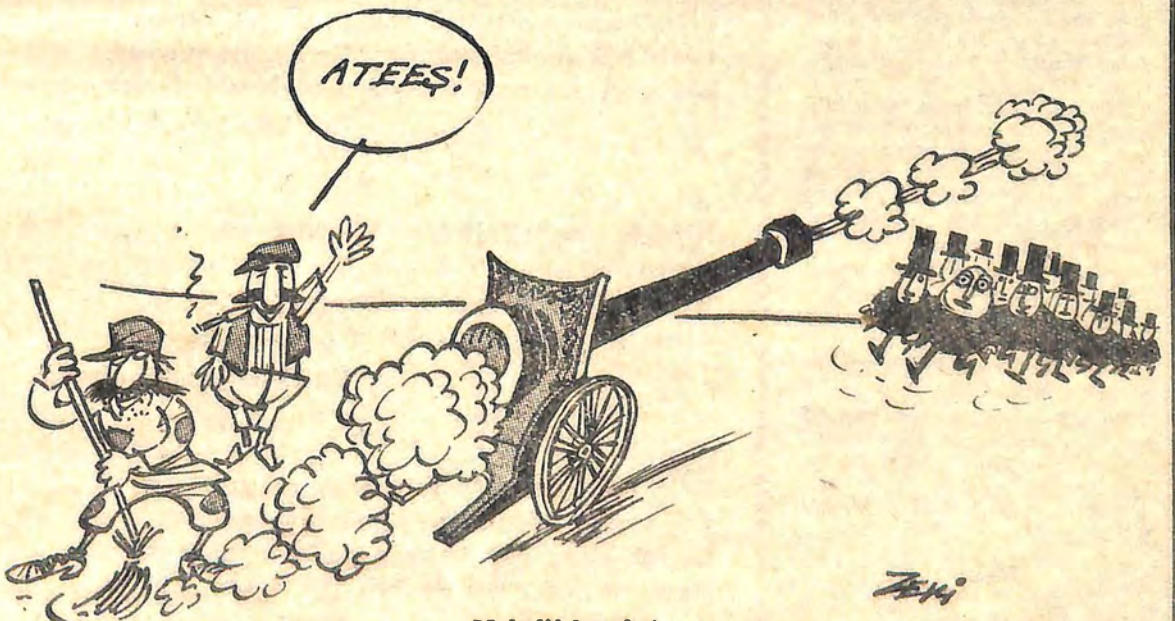
Pazar

Kazıklar hazır ya...

Bu parti kılığında, Ruhçu-İslâmcı bir parti daha kuruluyor muş. Yeni partinin kurucularından olan eski A.P.'lilerden biri, partisinin programını şöyle açıklamış: «Parti kurmak, çadır kurmağa, turşu kurmağa benzemez. Çadır kurarken bile kazığı iyi çakmak icabeder.»

İlâhi... Eline bir kazık geçiren parti kurduğu, ticarethane kurduğu bu ülkenin insanların senin kazığını kim yer? Yemek istese bile, bu otuziki milyon yurttaşın hiçbirinde bulamazsınız ki bir boş yer... Çok şükür her birimiz gırtlığımızı kadar kazıkla doluyuz!

Demirel top atışıyla karşılanıyor. — Gazeteler —

Muhallif kasaba!

5 imzadan karikatür

TRAFİK HAFTASI
KUTLANDI - Gazeteler -

SÜR'AT
FELÂKETTİR

BİRTENEKE SUI KARABORSADA
BEŞ LİRAYA SATILDI.
(Gazeteler)

Mühim haber

Bay N... plâja gitmek için trene binmişti. Yol boyunca kompartmanda, karşısında nişanlısiyle oturan genç kızdaki gözlerini ayıramıyordu. Çok güzeldi genç kız ve mini eteğinin altından birer mermer sütununu andıran bacakları bütün ihtişamıyla görünüyordu.

Nihayet, genç kızın yanındaki erkeğin dikkat nazarını çekmek için gazetesini açıp altından bakmayı uygun buldu. Fakat o kadar sersemlemişti ki gazeteyi ters tuttuğunun bile farkına varmamıştı.

Bir aralık onun hareketlerini gözünden kaçırmayan genç kızın nişanlısı müstehzi bir tavırla sordu:

— Çok mühim haberler var mı gazetede beyefendi?

Bu âni soru karşısında şaşırان bay N. gazeteye seri bir göz attı. Bir geminin altüst olmuş bir fotoğrafını görünce:

— Evet, dedi. Akdenizde bir gemi batmış!

Balayı

Kız, annesine sorar:

— Balayı ne kadar sürer? Tecrübeli anne şu karşılığı verir:

— Gelin para isteyinceye kadar...

Kapan da kaçan mı?

Bu balık, başka balık hem kanı, hem canı var,
Çığırkanın avazı çok zaman gerçek olmaz.
Çevir bak madalyonun bir de o bir yanı var.
Keramet göstermeden «Ben şeyhim!» demek olmaz;
Emeksiz yemek olmaz!

★

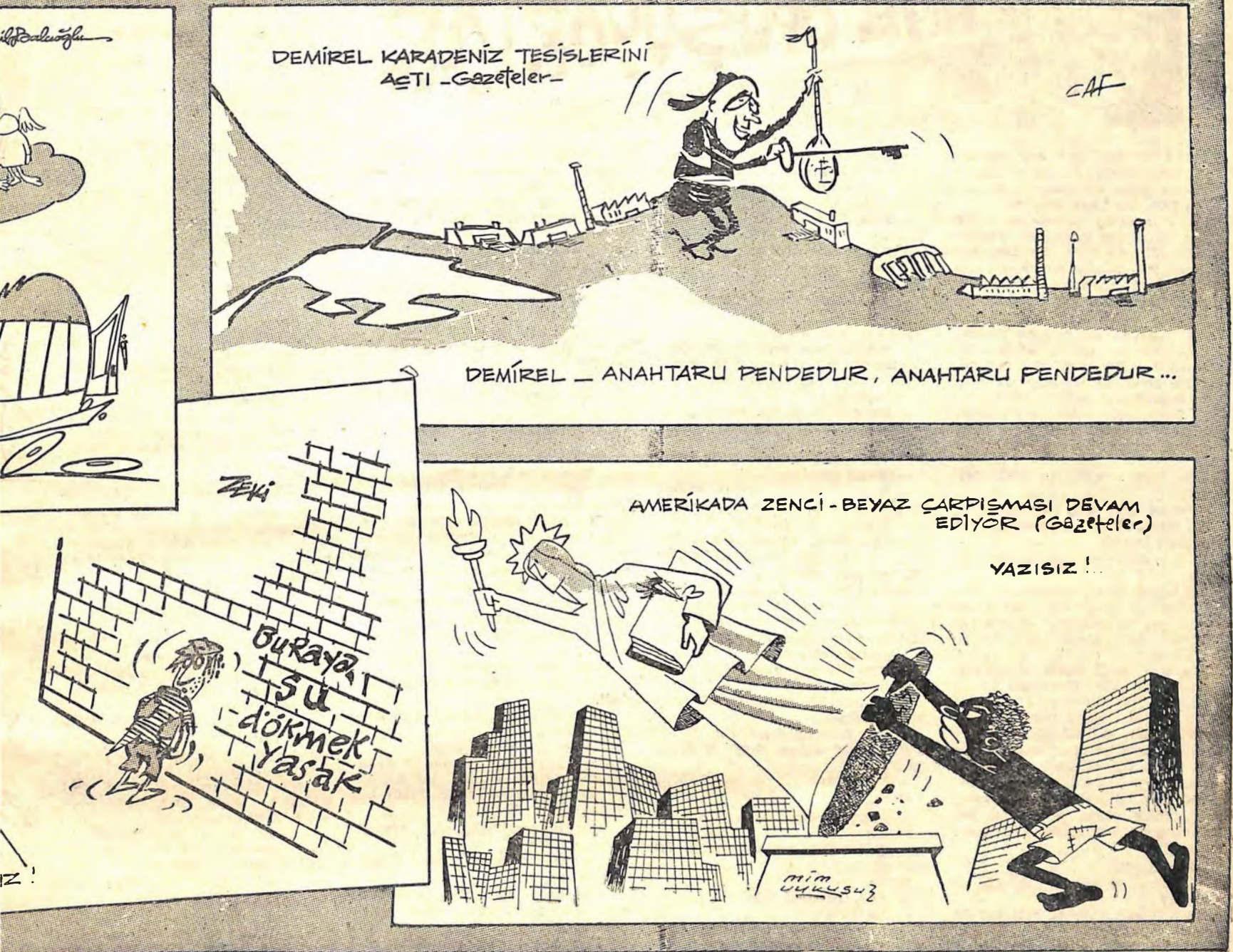
Riyayla maskelidir birçok sırttan yüzler,
Güvendiklerin bile uygun bir fırsat gözler.
Kolayca düzeltilmez kalblerdeki pürüzler,
Eline diken batar, çalıdan çelenk olmaz;
Emeksiz yemek olmaz!

★

Eski başarıların kalmış birer masalda,
Üst yanını düşünme keçeyi suya sal da.
Merak etme çöp batmaz gezin, oyna kumsalda,
Çamuru yağursan da baklava, börek olmaz;
Emeksiz yemek olmaz!

Kalabalık bir «Beatnik»

İrkiye'ye geldi. — Gazeteler —

aydın!

Kapan da kaçan mı?

On üçü kazanmak zor, bize «Sevda Toto» dan,
Sızlanma sevgilinin yaptığı ıskontodan!
Kucaktan çabuk bıkar, indirirse Oto'dan.
İç güveyi girsene de asla başın dik olmaz;

Emeksiz yemek olmaz!

★

Kadınlar meclisinde söz etmek ayıp «yaş» tan,
Daha üstün tutarlar lüksü ekmekten, aştan.
Değişmez düsturları: «Olmaz sil yeni baştan!»
Çabaların boşuna, şeytanlar melek olmaz;

Emeksiz yemek olmaz!

★

Budanmamış bağlarda batmanlık hevenk olmaz,
Kaçan fırsatlar için yanıp, dövünmek olmaz,
Korkaklara güvenme onlarda yürek olmaz,
İğdiş ameliyatla yeniden erkek olmaz;

Emeksiz yemek olmaz!

Salâhattin KUTLU

Zelzele !

Hamam kapıyı açtı. Genç ve güzel hizmetçiyi kocası ile sarmaş dolaş gördü.

Bağırdı:

— Maaşallah!... Maaşallah!...
Bir bu eksikti...

Adam, üzgün bir çehreyle:

— Yavrucak korktu da!... dedi.
— Neden?
— Zelzeleyi duymadın mı ayol?

Merhamet

İstanbul'u gördükten sonra, dinini değiştirerek bir Türk ile evlenmeğe karar veren Alman kızına, annesi sordu:

— Neden buna karar verdin?
— Türkler çok merhametli insanlar da ondan.
— Nereden anladın merhametli olduklarını?
— Pahalı pahalı yedikleri meyveleri, sebzeleri, balıklar aç kalmışın diye denize döküyorlar da!...

Züğürtlük

Pilâjda, iki züğürt arasında:
— Cebimde bir beş liralık bulursan ne yaparsın?
— Yanlışlıkla kimin pantolonunu giydiğimi araştırırım!...

NIYE ÖPÜŞÜYORLAR

Muzaffer İZGÜ

SİZ siz olun, iyice araştırıp soruşturmadan küçük çocuklarınızı sinemaya götürmeyin. Hele bu film, bir Türk filmiyse...

Biz sormadık, sormadan girdik geçen gün yazlık sinemanın birindeki Türk filmine. Dört yaşındaki ikizlerimizi pek sokağa çıkarmadığımız için, çocuklar sinemaya girince, zam görmüş memurlar gibi hoplamağa zıplamağa başladılar... Yerimize oturur oturmaz, bir ellerine gazozu, bir ellerine de nohut leblebisi tutuşturduk. Eee, eğlence olunca komple olsun dedik. Anneleri daha film başlamadan tenbih etti:

— Bakın, öyle evdeki gibi durmadan soru sormak yok!... Ne soracağınız evde sorarsınız, anladınız mı?

Film başlar başlamaz ikizin biri bağırdı:

— Babacığım ben göremiyorum!

Bir numaralı ikiz göremeyince, iki numaralı ikiz de:

— Ben de göremiyorum, diye bağırdı.

Arkamızdakileri akortlaya akortlaya çocukları ayağa kaldırdık. Önce sandalyeye çömeldiler, sonra diz çöktüler, daha sonra ayağa kalktılar...

Ara sıra, yerli yersiz kahkahalar atıyorlardı. Çocuklarımızın mutlu kahkahalarını duyunca, ziyadesiyle seviniyorduk... Ama, ikinci bobinle beraber hızlı aşk sahneleri de başlayınca, bizde ne rahat kaldı, ne de huzur... Çünkü, ikizlerin ikisi de iki yandan başlamışlardı sorulara. Hem bizim çocuklar nedense, resimde olsun, filmde olsun, gördükleri her kadına anne, her bıyıklıya da baba derler...

Nevin sordu:

— Babacığım, anne çiş etmeğe mi gidecek?

Bizim çocuklarda da öyle bir ses var ki, sanki boru...

— Yok, kızım, ne çişi? dedim.

— Eee baksana, anne donunu çıkarıyor ya!

Sağdan soldan kelleler bizim tarafa çevrildi. Perdede striptiz numarası alabildiğine devam etmekte... Nevin yine bir solukta:

— Hah, donunu çıkardı işte, dedi. Annesi:

— Kızım sus, diye onu payladı.

— Neden susayım?

— Ayıp!

— Niçin ayıp, anne donunu çıkardı ya!...

Hanım, beni dürterek:

— Sustur şunu Allah aşkına, dedi.

— Kızım, şey, o donu değil, şeyi... Yahu hanım, nesi derler ona?

— Jartiyeri!...

— Jartiyer kızım, jartiyerini çıkar, baksana donu ayağında.

Bu kez, Sevin lâfa karıştı:

— İşte şimdi donunu çıkaracak!

— Kızım sus!

— Anne donunu çıkaracak, vallahi de çıkaracak, billâhi de çıkaracak.

— Hanım kalk gidelim!

— Ayol sustur, üç lira para verdik.

— Üç lira için çocukların ahlâkı mı bozulsun yahu?

Millet filmin en heyecanlı yerinde olduğu için, bu fıslıdışmalarımız bile onları rahatsız etmişti. Hemen, ünümüzdeki sandalyede oturmakta olan, şişman bir adam:

— Rica ederim susun, filmi takip edemiyorum, dedi.

Aman ne takip edilecek film ya!... Sevin bağırdı:

— İşte, donunu çıkardı!...

Tütiü, rezil kepaze olmak işten değil...

— Kızım sus!...

Nevin:

— Abuu, bi donu daha varmış.

Sevin:

— Babacığım, bu anne niçin iki don giyiyor?

Nevin:

— Çişi çıkmasın diye...

Aman Allahım!...

— Babacığım, anne donunu niye adama attı?

— Ayol sustursana şunları!

— Yahu hanım, ağustos böceği gi-

bi ötüyorlar keratalar, ne yapayım? İkizler bu arada harıl harıl parmak hesabındalar:

— Bir don, bir don daha, eder iki don, bir don daha, eder üç don...

Dört don... İşte bu kadar, şu parmaklarımız kadar...

Nevin itiraz etti:

— Üç don.

— Dört don.

— Üç don.

— Babacığım, baksana kardeşime, üç don diyor. Dört don değil mi babacığım?

— Hanım kaç oldu?

— Ne bileyim ben ayol, çıkarıp duruyor.

— Dört anneciğim dört, ben saydım...

Çimdigi bastım ikisine de...

— Hanım kalk gidelim!

— Ağızlarını ellerinle kapa!

Çocukların ağzını tıkadım. Bir müddet sessiz sedasız durdular. Çok şükür bu arada da striptiz numarası bitti. Bitti amma, hemen arkasından daha fenası başladı. Perdede soyunan kadın, gitti, yatağa sırt üstü uzandı. Bu kez, adam başladı soyunmağa. Nevin kahkahayla karışık:

— İii, baba da soyunuyor! diye bağırdı.

Sevin, beni dürterek:

— Baba da mı donunu çıkaracak? dedi.

Benim cevap vermeme lüzum kalmadı. Nevin:

— Tabii çıkaracak, dedi.

Aman Allahım!... İki çimdik daha oturttum. Gelin görün, iki dakika sürmedi çimdiklerin tesiri. İkizin biri patladı:

— Babacığım, baba niye ısıyor anneyi?

— Köpek olmuş da ondan kızım.

Sevin bağırdı:

— Isırmıyor ısırmıyor, yalıyor...

Sahi babacığım, niye o baba, annenin omzunu yalıyor?

Şimdi dondurma desem olmaz, şeker desem olmaz...

— Niye annenin omzunu yaladı?

— Yahu hanım, ne cevap vereyim ben bu çocuğa?

— Ne diyeceksin ayol, uydur bir yalan.

— Şey kızım, o kadın var ya...

— Anne mi?

— Evet, işte o kadının omzu, şey olmuş...

— Ne olmuş?

Şişman adam öfkeyle geriye döndü:

— Elinin körü olmuş, dedi ve arkasından, Allah Allah bir film seyredemedik yahu! diye bağırdı.

— Ya kızım, bak işte amca söyledi, elinin körü olmuş.

Nevin:

— Hi hi, şimdi de ağzını yiyor. Babacığım, niye o baba annenin ağzını yiyor?

— Kızım şey ediyorlar... Yahu hanım, kalk gidelim!

— Babacığım niye yiyor?

— Kızım sus!

— Niye yiyor?

Şişman adam, hışımla geriye döndü:

— Öpüşüyorlar, diye bağırdı.

Bu kez bizim ikizler, soruları şişman adama yapıştırmağa başladılar:

— Niye öpüşüyorlar amca?

Şişman adam, ık etti, vık etti, cevap yok...

— Hıh işte, şimdi çuvaldın mı? dedim şişkoya. Hadi cevap versen!

Sorunun cevabını almadan rahat edecek bizimkiler ha?... Başladılar şişman adamı dürtmeğe, hem de ellerindeki gazoz şişeleriyle:

— Ha, niye öpüşüyorlar amca?

Şişman adam, lâhavle çekerek geriye döndü:

— Sizin annenizle babanız hiç öpüşmezler mi? diye sordu.

Nevin, bir müddet düşündükten sonra, şişman adamın yanındaki kadını göstererek:

— Sen de bu anneni öper misin amca? dedi.

Şişkonun içi geçmiş karısı, bayağı bozuldu bu söze:

— Çocuklarınızın terbiyesini verin lütfen, ben onun annesi değil, karısıym, diye homurdandı.

— Çocuk ne bilsin, hemşire?

— Bilmiyecek ne var ayol, ben yaşlı mıyım o kadar?

— Haydi hanım, işler sarpa saracak, çekip gidelim, dedim.

Tam hazırlandık, gidiyorduk ki, Nevin şişman adamı gazoz şişesiyle dürterken, şişenin içinde ne kadar gazoz varsa, adamın pırl pırl parlayan kafasından aşağıya boca ediverdi.

Adam başladı ter ter tepinmeğe:

— Efendim terbiye, efendim eh-lâk, efendim saygı!...

— Yahu kardeşim kaza!...

İkizlerin bir şeyden haberleri yok. Biz adamla nerdeyse gırtlak gırtlığa geleceğiz, onlar yakalamışlar adamın paçalarından, hâlâ sorup duruyorlar:

— Niye öpüştiler amca?

Gürültümize sinemacı geldi:

— Ne oluyor burada? diye sordu.

— Bir şey yok kardeşim, dedim, çocuklar yanlışlıkla bu adamın kafasına gazoz döktüler.

Sinemacı:

— Bu adamın kafasını parlak gördünüz de lâvabo mu sandınız, demesin mi?

Bu sefer şişman adam beni bıraktı, sinemacının yakasına yapıştı:

— Lâvabo senin kafandır ulan, anladın mı?

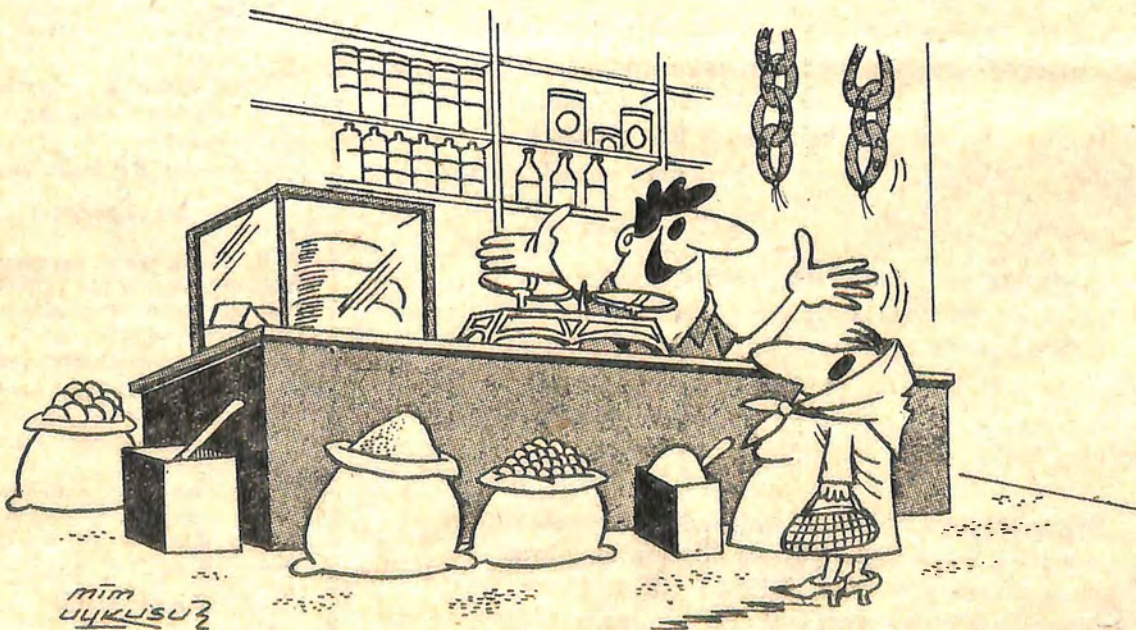
— Ne, benim kafam mı?...

Millet ayağa fırlayarak, bir ağızdan:

— Vur vur vur, diye bağırmağa başladılar. Biz de bu karışıklıktan faydalanarak dışarıya çıktık.

Bir daha çocuklarla sorup soruşturmadan sinemaya gitmek mi, Allah göstermesin...

Zeytinyağlarına makine yağı karıştırılıyor. — Gazeteler —

— Evlâdım, zeytinyağın var mı?...

— Var teyzeciğim, var... Hem yemeklik, hem de makinelik!...

Muzaffer İZGÜ

İNGİLTERE NOTLARI

Reşit Aşcıoğlu

Çatlayıp döküleceğiz

Dondurmada badana boyası bulunduğuna dair haberlerden sonra, gazetelerimizde, içinde makine yağı bulunan zeytinyağı ihracıyla ilgili habere rastladım.

«İçinden ne geçer bilinmez» diye insan denen meçhul hakkında söylenmiş meşhur söz, bizde galiba her çeşit eşyaya da uygulanmağa başlanacak artık... Ve böylece «İnsan denen meçhul» felsefi sözüne bu dünyada biz de «Eşya denen meçhul» sözünü eklemiş olacağız!

Bir kaç yıl önceydi, yukarıdaki haberler serisinden birinde, öğütülmüş kırmızı biberde kiremit tozu bulundu haberiyle karşılaşmıştım gazetelerimizde.

Uzun yıllardır geçirdiğimiz tecrübeler, bahsettiğimiz şekildeki karışımlar karışıklığından kurtulamadığımızı gösterdiğine ve yaşadığımız müddetçe dondurma olsun, kırmızı biber olsun, zeytinyağı olsun alıp yemeğe mecbur olduğumuza göre ne yapmalı dersiniz?

Vallahi, yapılacak bir şey yok... Yıllardır görüyoruz işte, onlar bu gidişe, bizler de bu yiyişi alışmışız...

İnsana en çok dokunan ne biliyor musunuz?... Yalan. Ne olur sanki, ticaret erbabı, meselâ, «Zeytinyağlarımız en iyi makine yağlarından yapılmıştır» gibi i-lânlar verse? Hiç olmazsa biz de iyi makine yağı yediğimizi bilirdik!

Belki rastlamışsınızdır bizim gazetelerde, son zamanlarda bilginler dünyamızdan diğer gezegenlere mikrop bulaşmasın diye, fırlatılan roket ve peykleri «sterilize» etmeğe, yâni bu araçlar ü-

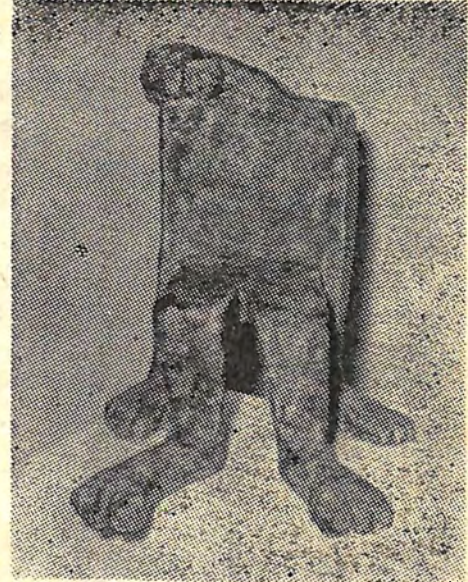
Semih Balcıoğlu'nun Başarısı

Arkadaşımız Semih Balcıoğlu, İtalya'nın Tolentino şehrinde tertiplenen 4. Uluslararası Karikatür Yarışmasında altın madalya kazandı.

Karikatürist Semih Balcıoğlu, karikatürle heykeli ve seramiği birleştirdi. Kâğıt üstünde çizgi güzelliğinin tecrübeli ustası, çamuru yoğurmada, ona biçim vermede, ona renk katmada da aynı ustalığı gösterdi.

Onbeş millete mensup 99 karikatüristin 217 eser gönderdiği «Çizgilerle Güllümseme Yarışında» jüri, arkadaşımız Semih Balcıoğlu'nun göz nuru ve alın teri ile sulanmış sabır ağacının altın meyvesini, altın madalya ile değerlendirdi.

Akbaba, değerli sanatçı Semih Balcıoğlu'nu kanatlarını çırpıp çırpıp alkışlar.

Semih Balcıoğlu'nun Tolentino'da altın madalya kazanan seramikle karikatür heykeli.

zerinde bulunabilecek mikropları öldürme ameliyesine giriştiler. Amaç, hem diğer gezegenlerde mevcut olabilecek canlı varlıklara mikrop geçirmemek, hem de «Ne olur ne olmaz» düşüncesiyle, diğer gezegenlerden yerküremize mikrop bir zerreciğin, mikrop bir tozun konması ihtimalini azaltmak.

Dünyamıza kötü bir toz konmasına tahammülü olmayan, bir gezegenden diğerine mikrop nakledilmemesine çalışan eloğlu, bir ülkeden diğerine, insan hayatıyla oynamak demek olan zeytinyağına makine yağı karıştırılarak gönderildiğini duyunca nasıl fırlar siz düşünün artık... Roket gibi fırlar gider yanımızdan!...

Kuru yemişe taş-toprak, biber kiremit tozu, dondurmaya badana boyası, zeytinyağına makine yağı karıştırmaya devam edersek, asıl korktuğum, bizim, uluslararası alanda ikinci bir Rodezya olarak anılacak ülke haline gelmemiz... Malûm, Rodezya, ihracat mallarına dünyadaki devletlerden çoğu tarafından anbargo konmuş, ihracat malları satın alınmayan tek dünya ülkesidir. Bu anbargoya sebep ise, mallarının mikrop lu oluşu değil, mallarının üretiminde hâkim olan fikrin mikrop lu oluşu; yâni Rodezya'da 300.000 beyazın meydana koyduğu

eşyada 3 milyon Afrikalının ezilmesi, «Gizli Afrikalı Ezmesi» var diye, Birleşmiş Milletler tarafından anbargo konmuş bir ülke Rodezya...

Öyle bir devirdeyiz ki, tıbbi deyimlerle mikrobun, sosyal deyimlerle insanın insana zarar vericiliğinin inceden inceye izlendiği bir dünyada bulunuyoruz.

Gerçi, bizde, Rodezya için söz konusu olan bir ezme şekli yok ama, mallarımızın içinde bulunmaması gereken gizli kiremit tozu ezmesi, badana ezmesi gibi ezme ler var.

Lâf aramızda, benim asıl üstünde durduğum, bu gibi karışık malların hariçteki tesirlerinden ziyade dahilde yaptığı tesirler!...

Bakın, bizdeki son depremler dolayısıyla evlerin hafif malzemenin yapılması gerektiği, ağır malzemenin ise ne kadar tehlikeli olduğu konusunda az dil dökülmedi, bu noktaya dikkatler az çekilmedi.

Ağır malzeme kullanılması halinde evlerin yapısının arzettiği tehlike yanında, biz insanların yapısının arzettiği tehlike de küçümse necek gibi değil hani... Biber yerine kiremit tozu, hafif zeytinyağı yerine ağır makine yağı, yoğurtta kola, kuru yemiş arasında taş-toprak, dondurmada ba-

dana boyası yersek, bu kadar ağır malzeme ile, bir depremde, vücutlarımızın binalar gibi çatlayıp dökülmesinden korkuyorum!

RENKLİ RÜYALAR!..

Geçen hafta, İngiltere, Avrupa'da ilk renkli televizyon yayını yapan ülke oldu.

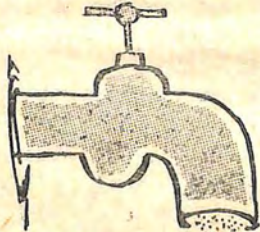
İlk yayınında Wimbledon tenis şampiyonası maçlarını verdi BBS televizyonu.

İngiliz gazeteleri «Mutlu azınlık için renkli televizyon başladı» diye verdiler bu haberi. Çünkü, bugün, eve renkli bir televizyon alabilmek 10.000 Türk lirasına patlıyor. 10.000 lira ise, yolu hemen hemen herkese açık olan 100.000 liralık bir apartman katının yüzde on peşinatı teşkil ediyor. Yüzde on peşinatı veren herkes —ki hemen hemen herkes verebiliyor— ufak ufak taksitlerle ev sahibi olabiliyor.

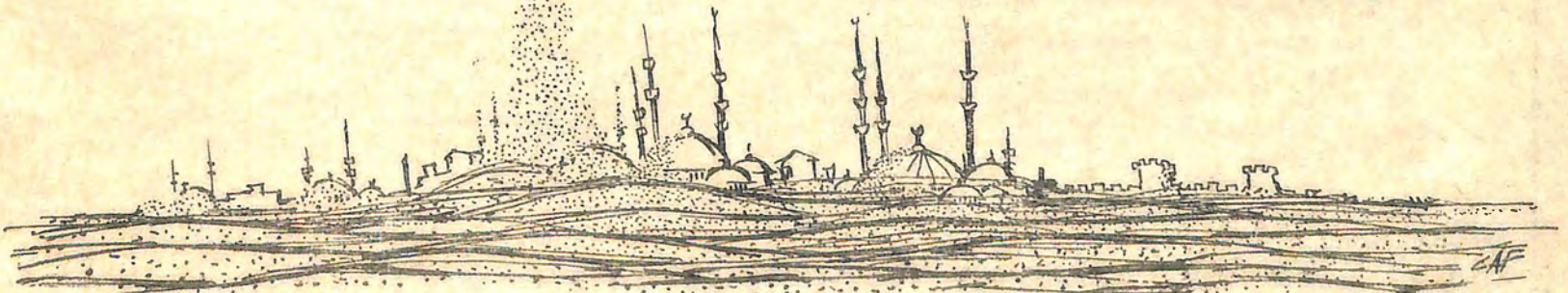
Bu bakımdan halkın çoğunluğu ev sahibi olmak varken, renkli televizyon sahibi olmayı aklından geçirmiyor.

Kısacası, şimdilik sadece bir kaç zengin evine, bir kaç zengin müessese vitrinine giren renkli televizyon İngiltere'de henüz bir «renkli rüya» dan ibaret.

Reşit AŞCIOĞLU

İstanbul susuzluktan çöle döndü. — Gazeteler —

Yazısız

Devekuşu gibi kafasını kuma gömüp gerçeği kimsenin bilmediğini sananlara her yerde raslanır...

artık memleketimizde herkes biliyor ki daima en iyisi dyo çeşitleri arasındadır

SADOSAN, memleketimizde boya sanayinin kurucusu ve hakiki önderi DYO işletmeleri tarafından imal edilen en üstün kalite mat plastik boyadır...

- zarif ve modern 48 yeni renk
- evin dekorunu tamamlayan fevkalade bir fon teşkil eder
- 20 dakikada kurur
- kokusuzdur, kolayca yıkanabilir
- duvarın nefes almasını sağlar
- harici boya işlerinde dış tesirlere % 100 mukavimdir

SADOSAN bir **dyo** mamulüdür

DYO TEK BAŞINA DİĞER BÜTÜN BOYA FABRİKALARININ TOPLAMI KADAR SATIŞ YAPIVOR

(Yeni Ajans : 6027 — 129)

Yazık

İki arkadaş yolda karşılaştılar. Bir göğsünü kabartarak öğündü:

- Gelecek seçimler için, milletvekilliğine adaylığımı koydum.
- Sahi mi?...
- Tabii, sahi!...
- Peki, boks biliyor musun?
- Hayır.
- Güreş?
- Yooo...

- Pankreas, judo falan?...
- Hayır, bilmiyorum.
- Hiç spor yapmadın mı hayatında ayol?
- Yapmadım, ne olacak?
- Çok yazık!...
- Neden yazık oluyormuş?...
- Milletvekilliği yapamazsın da ondan!

Akbaba

* Haftalık Siyasal Mizah Mecmua *

SAHİBİ:
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fillen idare eden:
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap
Abone bedeli: Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira. Uçak masrafı ayrıca alınır.

İDARE YERİ:

Divanyolu Klodfarer Caddesi,
No. 8 - 10, Daire: 3. İstanbul
Telefon: 22 18 11

İLAN FİYATI: Kapak içi, santimi 25 lira, iç sayfalar 40 liradır.

Bu gazete Basın ahlakı yasasına uymayı taahhüt etmiştir.
Fiyatı: 100 kuruştur.

MADELEİNE, uşağının uzattığı zarfı merakla aldı. Mektuplaşacak kimsesi bulunmadığından, böyle şeyler nadiren gelirdi ona. Heyecanla zarfı yırtıp, gök rengeki parşömeni kaplayan satırları okuyunca gözleri alabildiğine, ağzı da bir karış açık kaldı!

«Sevgili Madam» diye başlıyordu mektup. «Dün sizi Saint-Cloud yarışlarında görür görmez, tam bana uygun bir kadın olduğunuzu düşündüm. Tecrübelerime güvenerek söyleyeyim ki, bir kadının sadece bakışlarından, onun ne mal olduğunu kolaylıkla anlayabilecek bir sezgiye sahibim ben. Bu sebeple, hanım hanımcık görünüşiünüze rağmen, aslında fındıkçının biri olduğunuzu anlamakta gecikmedim. Belki kendiniz de bunun farkında değilsiniz. Çünkü siz, ruhunuzu okuyabilecek bir erkeğe hayatınızda rastlamamışsınız. Müsaadenizle bu erkeğin, bu satırları yazan insan olduğunuzu söyleysem, fazla mı övünmüş olurum acaba?»

Neyse, bir deneyiniz. Fakat beni denemek, almak demektir! Yarın saat dört sıralarında Champs'ın karşısındaki Drugstore'da buluşsak, nasıl olur?

İmza:
Albert»

Madeline bir an dondu, kaldı! Sonra tekrar tekrar okudu mektubu. Kızması mı, yoksa sevinmesi mi gerektiğini bilmiyordu. Rüya mı görüyordu acaba?... Hayır, rüya değildi. Adına gelen mektup elindeydi işte! Bir kere daha okudu. Tatlı bir duygu kapladı içini... «Esrarengiz Albert, kadınlara hitap etmesini ne güzel de biliyor...» diye düşündü.

Kocası Jean içeri girdiği zaman, mektup hâlâ elindeydi.

— İyi akşamlar canım, dedi adam. Nasılsın?... Canın sıkılmış gibi bir halin var? Elindeki mektup kötü bir haber mi getirdi yoksa?

— Hayır, diye kekeledi kadın. Mektup değil, bir fatura...

Sonra bir silkinşte, kafasını saran dalgınlıktan sıyrıldı:

— Oh, ne budalayım, diye gülümsemeye çalıştı. Az kalsın mutfaktaki yemeklere bakmayı unuttuyordum.

— Ooo, bu ne saadet... Güzel ellerin yemek hazırlayacak demek!

— Yok canım, diye cevap verdi karısı. Bir eksiklik olup olmadığına bakıp, sonra da sokağa çıkacaktım.

Banyoya girerek, avucunda sıkıdığı mektubu bir kere daha okudu. Sonra ufak parçalara bölerek tuvalete attı ve suyu çekti!

Kararını vermişti: Sadece merakını tatmin etmek için, çağırıldığı yere gidecekti!

Ertesi gün açık mavi tayyörünü giyerek, buluşma saatinden beş dakika önce, mektupta belirtilen yere gitti. Alış veriş yapan müşterilere baktı, yoldan geçenlere baktı, çevresinde pek çok erkek bulunmasına rağmen, hiç birinde kendisini tanıdığını belirten bir işaret göremedi.

Gazete tezgâhlarından birine sokuldu. Hiç olmazsa France Soir'ı karıştırarak vakit geçirirdi biraz. Tam bu sırada, «Brr... Burası pek soğuk» gibi bir şeyler mırıldanan bir erkek yanaşıp:

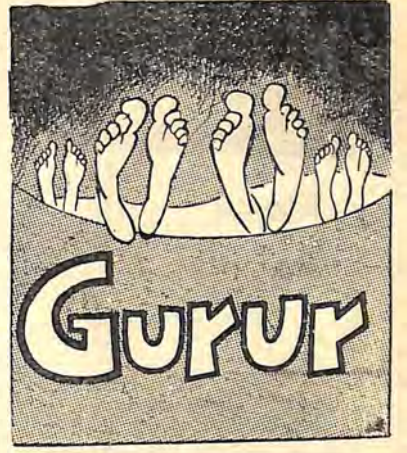
— Adım Albert'tir, dedi.

Şaşırان genç kadın, saniyeden daha kısa bir zamanda karşısındaki erkeği tepeden tırnağa süzdü. O andaki hava, insanda hiç de kibar bir erkekle karşılaştığı etkisini bırakmıyordu. Sirtında siüeter, başında kareli bir kasket vardı yeşil gözlü, uzun boylu adamın.

Bir şeyler söylemiş olmak için:

— Bana böyle bir mektup göndermek için, çok kışta olmalısınız mösyö, diye heyecanla konuştu Madeline.

Adamın cevabı, daha kışta olduğu:

— Numara yapmaya lüzum yok bebeğim... İnsanlar anlamak için yaratılmışlardır. Öyle de çabuk kuyan bir dilim var ki... Şöyle bir yerlere kaybolacak, ha, ne dersiniz?...

— İçmeye mi davet ediyorsunuz yani?...

— Üstüne bastın yavrum!

Kuytu bir yerde atılan ikiyeşer duble, gönüller arasında atılan bir köprü oluvermişti. Artık kocasının evde olmadığı öğleden sonraları, hizmetçiye de izin vererek, Albert'e olan randevularına yatak odasında devam ediyorlardı. Demir gibi kuvvetli kollara sahip olan Albert'in mesleği de demircilikti!

Aldatılan koca Jean, hiçbir şeyin farkında değildi. Bütün zamanını alan işlerinin çokluğundan, sevgili eşi Madeline'i bile çoğu zaman ihmal etmek zorunda kalıyordu. Ama, bir demircinin karısı olan küçük Jacqueline müstesna... Her cuma gününün öğleden sonraları, tanımadığı demircinin güzel karısı ile geçireceği unutulmaz anılara ayrılmıştı.

Hasılı birbirlerinden habersiz eş değiştiren insanlar, yine birbirlerinden habersiz birkaç yıl seviştiler. Madeline'e le demirci, demircinin karısı ile de Madeline'in kocası...

Bir cuma günü öğleden sonra kafaları tütsüleyen Madeline ile Albert, Madeline'in panjurları kapalı yatak odasına körkütük, çılgınlar gibi sevişmek için geldiler. Her zaman rahat rahat seviştikleri geniş yatağın, şimdi neden dar geldiğini de incelemeler. Hattâ hattâ yatağa görür gibi oldukları birtakım kol ve bacak fazlalıklarını, fazla sarhoşluktan çift gördüklerine verdiler. Uzun süreli bir sevişmeden sonra, içlerinden biri gece lambasının düğmesine bastı. Yanan ışıkla beraber dört çift göz birden açıldı, dört ağız birden bağırdı:

— Aaa!...

Yatakta iki erkek, iki kadın vardı. Erkekler Albert ile Jean, kadınlar da bu erkeklerin karıları!... Fakat karanlıkta ne olmuşsa olmuş, her kadın kendi erkeğinin kollarında kalmıştı. Jacqueline'i kendi dostunun kolları arasında gören Madeline:

— Bu ne rezalet! diye bağırdı. Benim yatağında yabancı bir kadın!.. Derhal ikiniz de yatağımdan çıkıp defolun!

Sonra şaşkınlıkla susup duran kocasının boynuna sarılarak:

— Kusura bakma şekerim, dedi. Onları evimden kovmakla belki kabalık ettim ama, senin gözlerinin önünde aşığımin beni kandırmasını da gururuma yediremedim!

Guy Panam'dan çeviren:
Süheylâ AYKUT

fan fin fon dilesi

12

çizim:
SEMİH BALCIOĞLU

it Adası

MUZAFFER İZGÜ

— 33 —

Böyle değışecekdim ha ben... Hayret ediyordum kendime. Hayır diyordum, bu şehir seni büyüledi, bu şehir seni uyuşturdu... İnsanlar, yollar, caddeler, bu avlu ve Gülistan... Sen şimdi bir boynuzlusun. Dalli budaklı bir boynuzlu...

Kapıda Yılık Kadir belirdi:

— N'apıyon? dedi.

— Oturuyorum, dedim.

— Avrat nerde?

— Bilmem, çalışmağa gitti.

— Yayılmaya mı?

— Ne yayılması?

— Anlamamazlıktan gelme lan davar, biz bilmiyor muyuk sanki? Bu avlunun namusu bizden sorulur oğlum. Asgerllğini yaptın mı sen?

— Hayır...

— Ağan hudutta yaptı.

Cebinden sigara çıkardı:

— İç, dedi.

— İçmem, dedim.

— Yak lan işde Allahsız, efkâr lanmanın zamanı mı?

O kadar küçülmüşüm ki... Bir mercimekten farkıydım o anda... Kaçmak istiyordum, bu adamın üzerinden atlayıp kaçmak...

— Ağşam nerdeydin?

— Evdeydim.

— Çüüş! Burda olsan görmez miydin lan seni?

— Bir yerde uyumuş kalmışım, dedim.

Daha fazla oturmadı:

— Gumar oynamasını bilin mi? diye sordu.

— Bilmem.

— İçki?

— Yoo...

— Esrar?

— Yoo...

— Avrat mısın lan sen?

Boğazıma bir şey geldi düğümlendi. Zorla sordum:

— Kirayı istemiye mi geldin yoksa?

Güldü:

— Üzme datlı canını, avradın dün akşam ödedi, dedi.

Arkasından baka kaldım. Tulumbanın yanına kadar gitti, bir şey söylemek için tekrar döndü:

— Necmiye değil, bir afatı devran mülkü Süleyman, dedi. Lan nereden getirdin bu Alaman bombası gibi avradı be?... Armudun eyisini ayı yer demişler, ne doğru ya... Ben sana gardaşça bir lâf deyim mi, vallaha o avradı sana yâr etmezler. Vallaha billâha etmezler, hele öyle oynak, hele öyle şehvetli olduktan sonra... Gör bak, bir gün o avrat, bu memleketin en kral avradı olacak... Gusura bakma, biz de daha kral olmadan dadına baktık. Bir sene sonra, ağalardan sıra gelmez bizim gibi tiftllilere...

Gitti. Çakmak çakmak gözleri, hâlâ gözlerimin önündeydi. Boğuluyordum. Bu avlu, bu oda, Yılık Kadir, Gülistan, boğuyorlardı beni...

Dar attım kendimi tozlu yollara... Bir kahveye daldım. Ancak bir kaç dakika oturabildim içinde. Garson gelmeden uzaklaştım. Hapishanenin önünde kocasına yemek getiren vefalı ve namuslu kadınları seyrettim. Acaba namuslu muydular? Nerden para kazanıyorlardı? Bunların hepsi de Gülistan gibi, Necmiye gibi değillerdi ya. İliği pisti onların, sütü bozduktu onların...

Nehrin kıyısına geldim. İt Adası padişahlığına gidecektim yine. Bana en yakın şu anda iki insan vardı. Biri Padişah, öteki de Vezirdi. Hoştu o ada. Saray da, bahçe de.

Elbiselerimi yine aynı yere koydum. Serin sulara bıraktım kendimi. Yine aynı sakız ağacının dibine oturdum. Bilmiyordum ne içtiğimi. Ama hoştu, hoş bir şeydi içtikler. Necmiye'yi de, o avluyu da, Yılığ da, Gülistan'ı da, her şeyi unutturuyordu insana... Karanlık aydınlık oluyordu, çullar ipek, gam neşe, ağıt kahkaha oluyordu.

Mağaranın ağızına geldim:

— Padişah efendi, padişah efendi, diye iki kez bağırdım.

Ses sedâ yoktu içinde. Ayaklarının ucuna basa basa girdim mağaraya. Sandık, karpuz kabukları, duvardaki resim öylece duruyordu. Bağırdım:

— Vezir efendi, padişah efendi!...

Kimsecikler yoktu. Acaba, ben burada, bu ağacın dibinde uyurken rüya mı görmüştüm? O, tüylü tacıyla Padişah, o çalımla ortada dolaşan Vezir, ve köşeye çekildiğim kız... Aklımı mı kaçıyordum? Olayların akışı, yoksa deli mi ediyordu beni?

— Zavallı Mehdi, dedim kendi kendime.

Ağaca belimi dayayıp beklemeye başladım. Akşama dek bekleyecektim. Rüya mı, yoksa çıldırmak mı anlayacaktım...

Ağacın gölgesel arkama düşünceye dek bekledim. Tam kalkmak üzereydim ki, adaya doğru iki kişinin yüzmekte olduklarını gördüm. Çalıların arasına saklandım. Adaya ilk çıkan Vezir oldu. Arkasından Padişah, yine o liyme liyme olmuş donuyla karaya ayak bastı. Olduğum yerden çıkarak:

— Padişah efendiyle, Vezir efendi hoş geldi, dedim.

İrkildiler. Korkuyla baktılar bana:

— Sen kimsin?

— Hiç, dünkü esirim, dedim. Hani mağarada dansöz oynatmıştık.

— Ne dansözü? dedi Padişah.

— Hani şu karşıdan kaçırdığınız dansöz...

Vezire döndüm:

— Hani, dün burası kadınla kızla dolu değil miydi? dedim.

— Ne gızı lan Allahsız, dalga mı geçiyon biznen? dedi.

— Hani sen şurda bana senin sarılıyı göstermiştin ya. Tembih de etmiştin, sakın buna ilişme diye.

— Sen rüya mı görüyon? dedi iki si de.

— Yahu, sen Padişah, sen de Vezir değil misin?

— Vallaha çattık. Ne vezirli gardaşım, ne padişahı? Kim kaybetti de biz bulak?

Sonra Padişah:

— Haa anladım!... Heyya, ben padişahım ya, dedi.

Vezir oradan atılarak:

— Neren lan padişah senin bizil, dedi.

— Zırlama lan, ben padişahım işte.

Araya girdim:

— Çok şükür hatırladınız.

— Nerenin padişahıym ben?

— Bu adanın...

— Sen mi yaptın beni padişah?

— Yoo, sen oldun.

— Hıı, ben oldum. Öyle ya, babamdan geldii.

Vezir güldü:

— Senin baban açlıktan gebermedi mi lan?

— Haydi lan oradan, padişahım ben işte. Mademki arkadaş münasip görmüş.

Vezir telâşlandı:

— Hadi diyek bu herif gontak, sen de mi oynattın lan Haşım?

— Ne oynatması lan, padişahım işte ben.

Eliyle, Vezir'e benim için kafadan sakat işareti yaptı. Vezir:

— Haa, —ooo mesele!... Heyya, bu padişah, ben de vezirim, dedi.

Kahkahayla gülmeğe başladılar.

— Yahu arkadaşlar, siz sahiden benim dün buraya geldiğime, dansöz oynattığımıza inanmıyor musunuz? dedim.

— Nasıl inanmak arkadaş? Hem de üç dene birden oynattık...

Vezir:

— Yok, dedi, topumuz birden oynattık.

Bunların galiba haberleri yoktu benim geldiğimden, burada oturduğumuzdan, konuştuğumuzdan...

(Devamı var)

Reklâmınızı gazete ve dergilerle
değerlendirin!

BASIN İLÂN KURUMU

Yurt içi ve yurt dışı reklâmlarınız için hizmetinizdedir.

GENEL MÜDÜRLÜK:

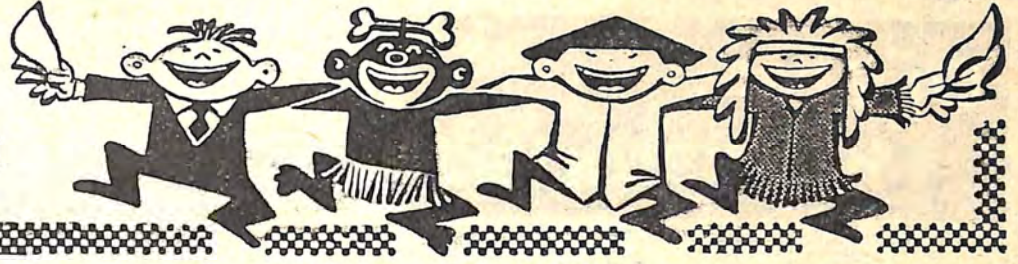
Cağaloğlu Türkocağı caddesi No 1 -İstanbul

Telefon : 276600 - 276601

Telegraf adresi : BASIN KURUMU

(Basın : 19918 — 128)

Milletler Gülüyor

Evlilik!

Bir çay salonunda iki genç kız konuşuyorlardı.

Biri:

— Flörtüm Fred benim... evlenmek istiyor... İçimden ona evet demek geliyor, dedi.

Diğeri biraz düşündükten sonra:

— Senin yerinde olsam pek acele etmem, diye atıldı. Malum ya, evlilikte insan birkaç ay birbiriyie bağlı kalmak tehlikesine girer!...

Ameliyattan önce

Operatör ameliyattan önce ellerini yıkadı. Daha sonra dezenfekte etmek için hastabakıcıya:

— Alkol getirin, dedi.

O zaman hastanın zayıf sesi iştili:

— Rica ederim doktor, ameliyattan önce içmeyin!

Hile

Bir baba, oğluya iskambil oynuyordu. Bir ara baba:

— Oğlum, sen hile yapıyorsun, dedi.

— Evet, hakkın var babacığım.

— Oyunda hile yapanların bana ne geleceğini biliyor musun?

— Tabii, biliyorum...

— Söyle bakalım, ne gelir?...

— Daima kazanırlar!

İyi hâl kâğıtları!

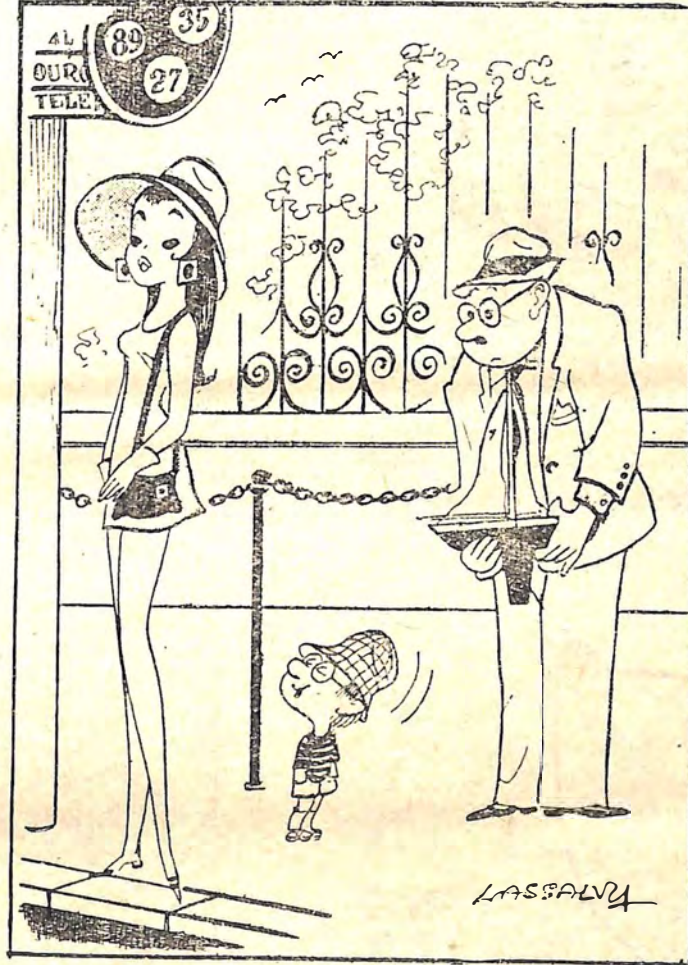
Madam Dupont yeni gelen alışverişe sordu:

— İyi hâl kâğıtlarınızı getirdiniz mi?

— İyi hâl kâğıtlarımı mı?

— Tabii ya!... Gazeteye verdiğim ilana «İyi hâl kâğıtları» sözlerini eklemiştim.

— Ben de sizinkileri zannetmiştim!

— Boşver gemiyi şimdi... Ben dalgama bakıyorum!...

Ayrı görüş

Bir rahiple ziyaretçisi konuşuyorlardı:

— Siz rahipler, huzur içinde yaşayan insanlarsınız. Grevler olur, savaşlar olur, yerinizden kıpırdamazsınız... Önünüzde ebediyet vardır ve hiçbir zaman da para sıkıntısı çekmezsiniz.

— Ama unutmayınız ki, ebediyet yer yüzüne hiç benzemez. Siz milyonlarca franktan bahsettiğinizde, biz onu bir kuruş yerine sayarız. Ama bir milyon seneden bahsedince de, o bize bir saniye gibi gelir.

— Yaa!... Öyleyse bana bir kuruş verir misiniz?

— Tabii veririm... Ama, bir saniye bekleyin lütfen!

Dilenci...

Paris'te, bir iş adamının yanına yaklaşan dilenci:

— Mösyö, dedi, bana bir frank verir misiniz?... On günden beri kahve içemedim.

İş adamı, dilenciye bir frank vererek uzaklaştı.

Bir kaç saat sonra bürosundan çıkınca, yine aynı dilenciyle karşılaştı. Dilenci:

— «Mösyö, bana bir frank verir misiniz?... On günden beri kahve içemedim.» diye aynı sözleri tekrarlayınca, iş adamı hayretle:

— Nasıl olur?... diye sordu. Daha birkaç saat önce size bir frank vermiştim... Benimle alay mı ediyorsunuz?

Dilenci, adama dikkatle baktıktan sonra:

— Doğru, affedersiniz, diye cevap verdi.

Ve cebinden bir tebeşir çıkarak iş adamının ceketine bir artı işareti çizdi.

Falcı

Büyük falcı madam Durand'ın kocası kaybolmuştu.

Kadın, komiserliğe gidip kocasını aramalarını söyledi.

Servis şefi gülererek:

— İskambil kâğıtlarınızı mı kaybettiniz yoksa madam? dedi.

— Yoo, ne münasebet!...

— Öyleyse kocanızın nerede olduğunu bilmeniz lâzım.

— Tabii biliyorum... Yüz frank verin söylüyeyim!

Ne denir?

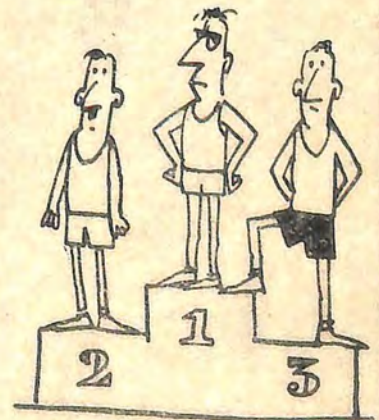
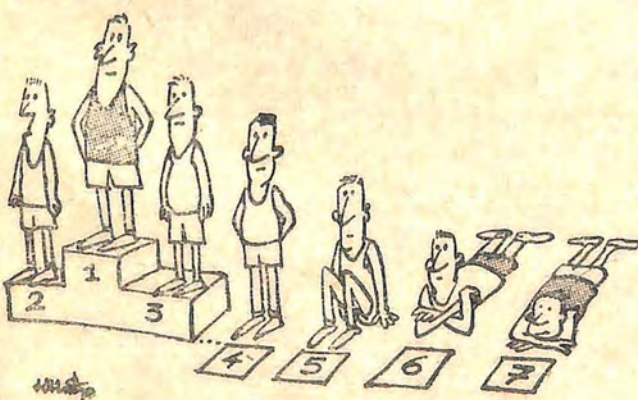
Küçük Toto babasına sordu:

— Baba, evli olmayan bir adama bekâr denir değil mi?

— Evet, yavrum...

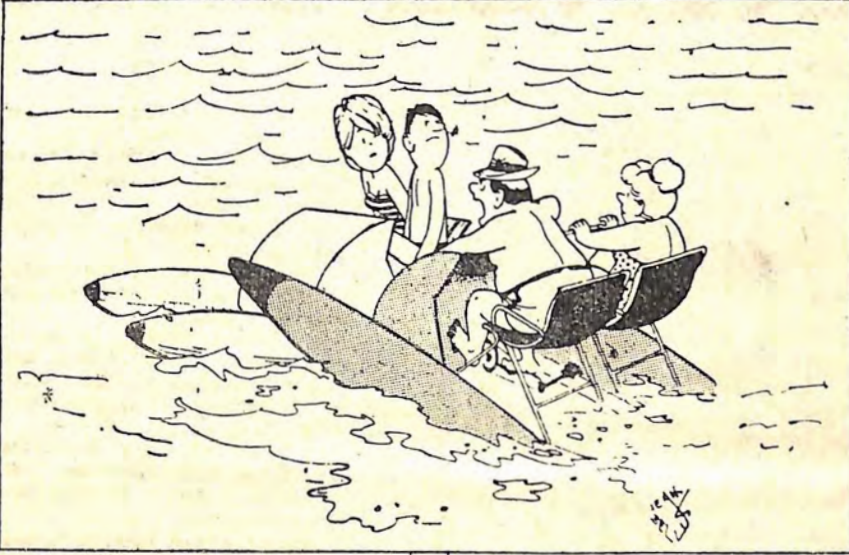
— Peki, evli olan adama ne denir?

— Hele biraz büyü, o zaman öğrenirsin!...

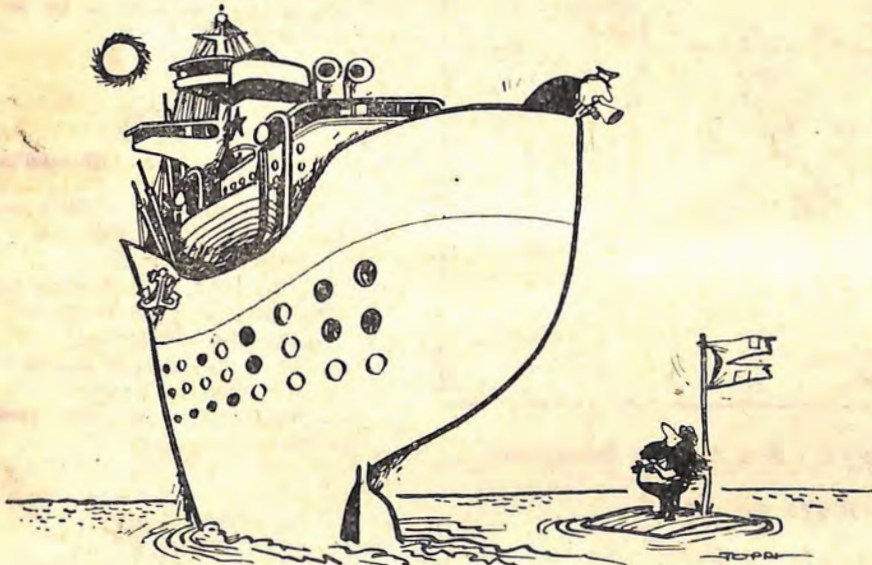

Yazısız

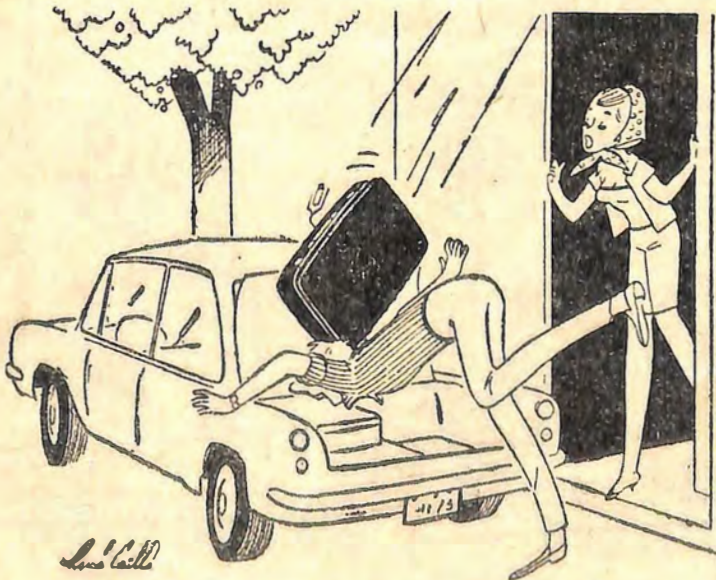
DÜNYA Karikatürleri

— HEEY!... TATLI SU ŞOFÖRLERİİİ... PAZAR
GEZİCİLERİİİ!...

— KAPTANIN KAT'İ EMRİ VAR . GEMİYE KRAVATSIZLARI
MAALESEF ALAMIYORUZ!...

— SEVGİLİM, SEN YUKARI ÇIKIP YORULMAYASIN
DİYE, ANNEM BAVULLARI YUKARIDAN GÖN-
DERECEK...

— YOK CANIM ZAYIFLADIĞI ALAN...KIZ
GEÇSİN GÖBEĞİ ÇIKAR MEYDANA!...

YAZISIZ

— PAKET YAPALIM MI BEYEFENDİ ?

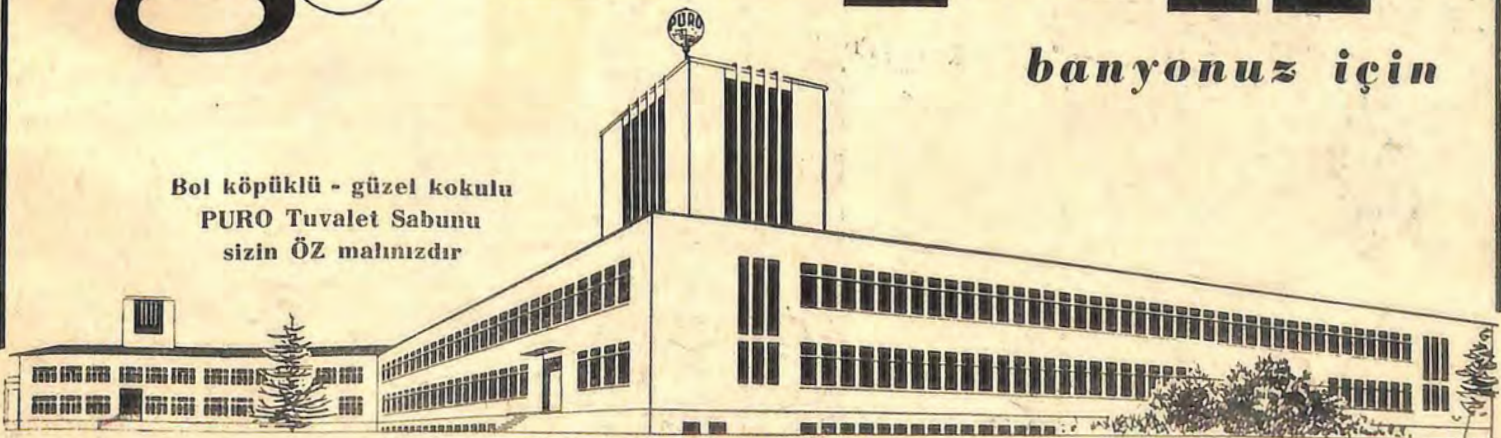
Terkibinde krem hassaları ve özel kimyasal karışım G-11 bulunan **PURO**, piyasada satın alabileceğiniz en iyi tuvalet sabunu ve en pratik güzellik müstahzarıdır. 14 günlük **PURO** GÜZELLİK METODUNU mutlaka deneyiniz. **PURO** cildinize bir kadife yumuşaklığı, teninize bir çiçek tazeligi verir.

güzellik

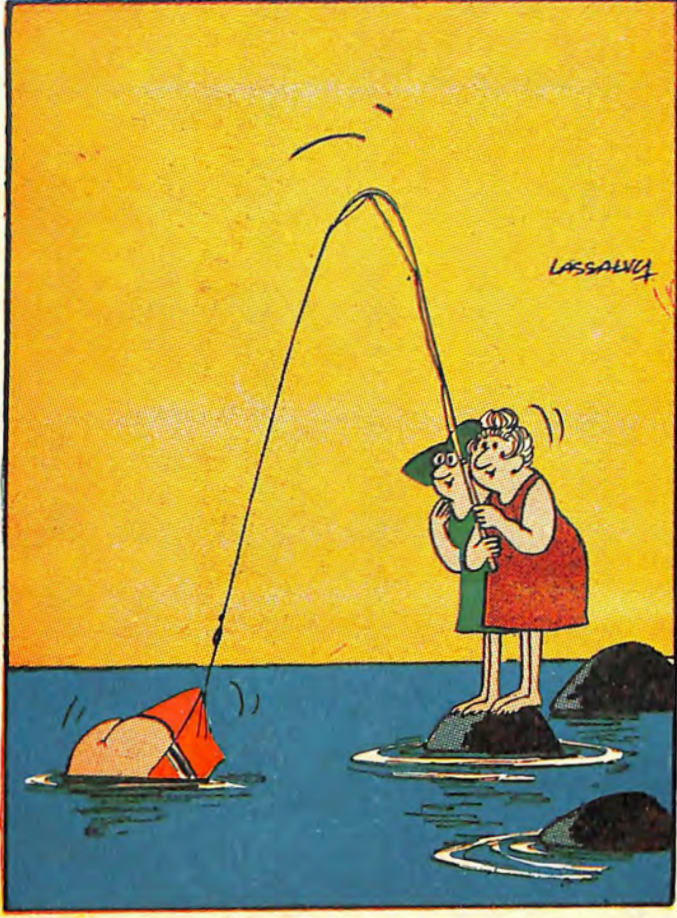
banyonuz için

Bol köpüklü - güzel kokulu
PURO Tuvalet Sabunu
sizin ÖZ malınızdır

(Yeni Ajans : 6285 — 130)

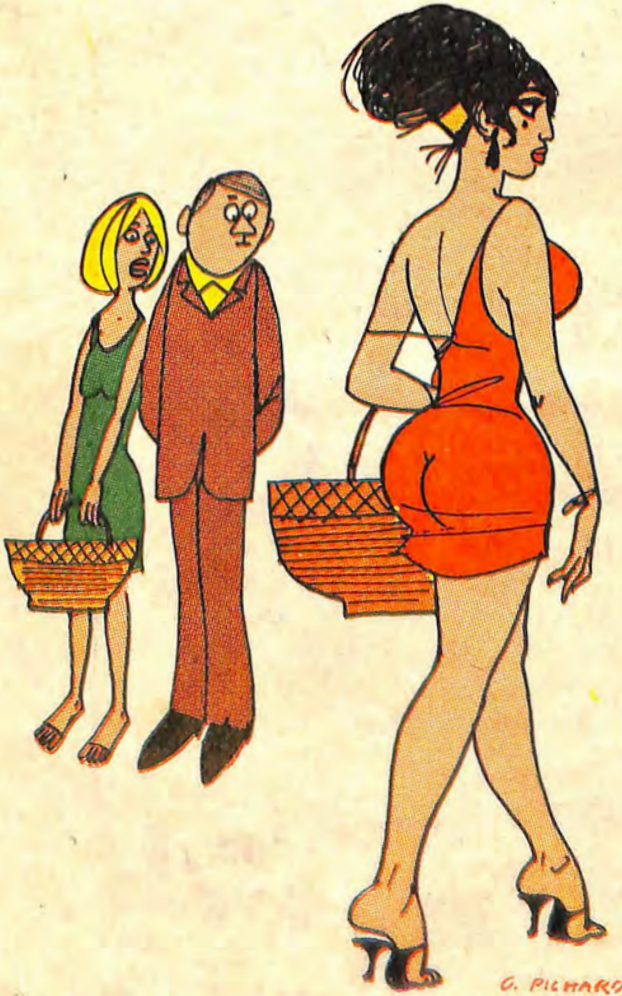
Akbaba

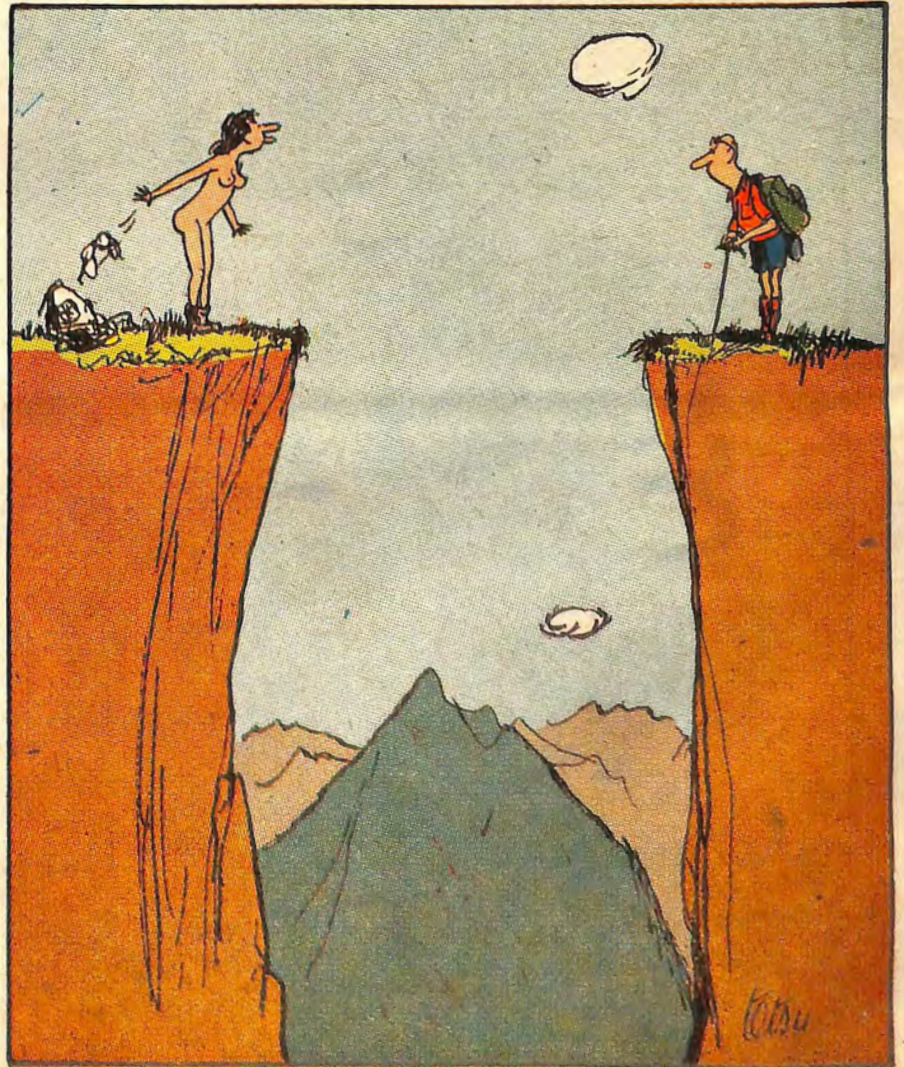
— BAK, BAK POL 'MUŞ ! —

— BABAM BANKER, BEŞ ARABASI VAR. ANNEM DÖR'DAN GİYİNİR NEÜİLLEY'DE BİR OTELLERİ, BİR SÜRÜ DE...

— OOOO! NE GÜZEL SEPET !

YAZISIZ